

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 1093

Dosar nr. /83/2011

Ședința publică din 27 martie 2014

G G G

Pe rol pronunțarea asupra recursurilor declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Oradea și inculpații U și Ș** împotriva deciziei penale nr.75/P din 06 iunie 2013 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze Penale cu **Minori**, privind și pe inculpați **P**

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la data de 26 februarie 2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru deliberare și pentru a da posibilitatea apărării să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru termenul din data de 12 martie 2014, 26 martie 2014 și, ulterior, pentru data de 27 martie 2014.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față,

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele :

Prin sentința penală nr. 119 din 26 iunie 2012, Tribunalul Satu Mare, în baza art. 257 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 74 alin. 1 litera a raportat la art. 76 litera d Cod penal, l-a condamnat

pe inculpatul **U**

pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, la o pedeapsă de 1 an și 10 luni închisoare.

În baza art. 25 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 74 alin. 1 litera a raportat la art. 76 litera d Cod penal, a fost condamnat același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la luare de mită, la o pedeapsă de 2 ani închisoare.

În baza art. 33 lit. a, art. 34 litera b Cod penal s-au contopit pedepsele mai sus aplicate, inculpatul **U** urmând să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de **2 ani închisoare**.

În baza art. 71 Cod penal i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin 1 lit. a teza a 2-a, lit. b și c Cod penal pe durata executării pedepsei.

În baza art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr.78/2000 și cu aplicarea art. 74 alin. 1 litera a raportat la art. 76 litera c Cod penal, a fost condamnată inculpata **P**

, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, la o pedeapsa de **1 an și 10 luni închisoare**.

În baza art. 71 Cod penal i s-a interzis inculpatei drepturile prevăzute de art.64 alin 1 lit. a teza a 2-a, lit. b și c Cod penal, pe durata executării pedepsei.

În baza art. 6 indice 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 74 alin. 1 litera a raportat la art. 76 litera d Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Ș**

pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, la o pedeapsă de 1 an și 8 luni închisoare.

În baza art. 255 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 74 alin. 1 litera a raportat la art. 76 litera e Cod penal, a fost condamnat același inculpat, pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, la o pedeapsă de 4 luni închisoare.

În baza art. 33 lit. b și art. 34 lit. b Cod penal au fost contopite pedepsele mai sus aplicate, inculpatul **Ș** urmând să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de **1 an și 8 luni închisoare**.

În baza art. 71 Cod penal i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin 1 lit. a teza a 2-a și lit. b Cod penal pe durata executării pedepsei.

În baza art. 30 din Legea nr. 78/2000 s-a dispus publicarea hotărârii (dispozitiv), după rămânerea definitivă, într-un ziar local, pe cheltuiala inculpaților.

În baza art. 19 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 255 alin. 4 și art. 254 alin. 3 Cod penal s-a dispus confiscarea de la inculpatul Ș _____ a sumei de 3.000 lei, care a făcut obiectul infracțiunii de dare de mită.

În baza art. 191 Cod procedură penală au fost obligați inculpații la plata sumei totale de 12.000 lei cheltuieli judiciare avansate de stat, câte 4000 lei fiecare.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Serviciul Teritorial Oradea emis în dosar nr. 61/P/2009 al acestei unități de parchet, la data de 24.11.2011, s-a dispus, printre altele, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților: U _____, având datele personale din dispozitivul prezentei sentințe, pentru săvârșirea în condițiile concursului real, a infracțiunilor de trafic de influență, prevăzută și pedepsită de art. 257 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 3 din Legea nr.78/2000 și instigare la luare de mită, prevăzută și pedepsită de art. 25 Cod penal raportat la art.254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, P _____

, având datele personale din dispozitivul prezentei sentințe, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută și pedepsită de art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și Ș _____, având datele personale din dispozitivul prezentei sentințe, pentru săvârșirea, în condițiile concursului real, a infracțiunilor de cumpărare de influență, prevăzută și pedepsită de art. 6 indice 1 alin.1 din Legea nr. 78/2000 și dare de mită, prevăzută și pedepsită de art. 255 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Sub punctul 2 s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a inculpatului U _____ pentru săvârșirea unei infracțiuni de trafic de influență (comisă în modalitatea pretinderii unei sume de bani pentru sine), în temeiul dispozițiilor art.11 pct. 1 lit. b raportat la art. 10 litera d Cod procedură penală.

Cu privire la starea de fapt, în actul de sesizare, s-au reținut, în esență, următoarele:

Învinuitul Ș _____ este administrator și unic asociat la S.C. N _____ S.R.L. N _____, societate care are obiectul principal de activitate în domeniul construcțiilor hidrotehnice, calitate în care, în perioada 2007-2010, a încheiat mai multe contracte de prestări servicii, cu precădere cu instituțiile publice ale statului.

Astfel, în data de 14.12.2007, S.C. N _____ SRL N _____, administrată de învinuitul sus-menționat, a încheiat cu Grădinița cu Program Prelungit L _____ contractul de lucrări nr. 521, având ca obiect

extinderea și reabilitarea instituției, pentru prețul de 1.010.265,3 lei (fără TVA), contract ce a fost completat cu actul adițional nr. 1, vizând prelungirea termenului de execuție a lucrării și suplimentarea valorii de execuție cu suma de 519.146,67 lei (fără TVA). Plata lucrărilor s-a făcut etapizat, în funcție de evoluția acestora.

Deși lucrarea a fost finalizată în toamna anului 2008, recepția efectivă s-a făcut, conform procesului verbal de recepție, la terminarea lucrărilor, respectiv în data de 05.02.2009.

S-a făcut precizarea că lucrarea contractată de Grădinița cu Program Prolungit L s-a înscris într-un program național cu finanțare guvernamentală prin care se asigurau fonduri de către Ministerul Educației în vederea reabilitării unităților școlare, inspectoratele școlare având rol de ordonator principal de credite, în urma alocării sumelor de bani prin hotărâre de guvern.

În contextul economic existent la data respectivă, restricțiile bugetare ce au afectat și bugetul Ministerului Educației, au făcut ca începând cu finalul anului 2008 să apară întârzieri la plata lucrărilor contractate de Grădinița cu Program Prolungit L.

În aceste condiții, învinuitul Ș a început să facă mai multe demersuri în vederea recuperării creanței sale, în sumă de aproximativ 600.000 lei din totalul sumei cuprinse în contract. Un astfel de demers a fost și promovarea unei acțiuni civile în instanță de către S.C. SRL N, având ca obiect recuperarea diferenței de bani, acțiune admisă de altfel de Tribunalul Satu Mare. Procedura judiciară, însă, deși i-a dat câștig de cauză învinuitului Ș, nu i-a adus acestuia satisfacții imediate, astfel că susnumitul a apelat și la alte mijloace, ilicite, în vederea recuperării banilor.

Astfel, din probele de la dosar s-a stabilit că învinuitul Ș se află în relații apropiate cu învinuitul U la Direcția Generală a Finanțelor Publice în aceea perioadă, atât învinuitul Ș cât și învinuitul U fiind, totodată, membrii ai aceluiași partid politic - Partidul , Organizația și respectiv Organizația

În acest context, la solicitarea învinuitului Ș, învinuitul U și-a exercitat influența asupra numitului H - al Partidului , Organizația Județeană S. și în Parlamentul României, în vederea capacitării acestuia să facă demersurile necesare din punct de vedere politic pentru alocarea de fonduri bănești, prin Hotărâre de Guvern, Inspectoratului Școlar Județean astfel încât această instituție să poată face plata lucrării executate de S.C. SRL N la Grădinița cu Program Prolungit L.

Relevante în acest sens sunt discuțiile telefonice purtate de către învinuitul U cu martorul H în data de 20.10.2009, orele 11:58 și orele 14:18.

Așa cum rezultă și din această convorbire telefonică, învinuitul U și-a exercitat influența în primul rând asupra învinuitei P (cunoscută și ca A) - inspector la Inspectoratul Școlar Județean și colegă de partid cu acesta, pentru a o determina ca, în calitate de reprezentant legal al ordonatorului principal de credite, să aloce sumele de bani necesare Grădiniței L, în vederea efectuării plății lucrării către S.C. N SRL N, însă învinuita sus-numită, în luna octombrie 2009, nu putea să dea curs intervenției acestuia deoarece banii nu fuseseră încă alocați de la Ministerul Educației,

Această relație de colegialitate în cadrul Partidului l-a transformat pe învinuitul Ș, în viziunea învinuitului U, printre „privilegiații” la recuperarea banilor din lucrări publice, această poziție datorându-se influenței pe care învinuitul U o avea în cadrul partidului, astfel cum rezultă din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice. Mai mult, învinuitul U i-a facilitat învinuitului Ș întâlniri directe cu martorul H, în Parlamentul României, astfel încât acesta să aibă posibilitatea să își prezinte direct problema legată de întârzierea plăților președintelui P S, persoană în măsură să îl ajute în recuperarea cu prioritate a sumelor de bani restante, având în vedere funcțiile importante deținute de acesta.

Independent de implicarea lui H în obținerea fondurilor pentru Inspectoratul Școlar S, învinuitul U și-a exercitat, cu precădere, influența asupra învinuitei P, inspector, singura în măsură să dispună asupra sumelor de bani, influența fiind exercitată atât anterior alocării sumelor de bani prin hotărâre de guvern cât și imediat după aceasta, în cursul lunii decembrie 2009.

Relevante în acest sens sunt discuțiile telefonice din data de 14.12.2009 orele 9:29 și 13:08, din 15.12.2009 orele 12:12 și 12:19 și din data de 16.12.2009 orele 17:21 și 17:50, purtate de învinuitul U cu învinuita P și ulterior cu învinuitul Ș, căruia îi comunică, cu fidelitate, rezultatul influenței sale.

În demersul său, învinuitul U s-a bucurat de sprijinul învinuitei P, inspector, fără concursul căreia nu ar fi putut să îl ajute pe învinuitul Ș. Astfel, în calitate de inspector școlar general la Inspectoratul Școlar Județean, învinuita P avea printre atribuțiile sale de serviciu semnarea ordinelor de plată către unitățile de învățământ din subordine, în cazul de față Grădinița cu Program Prelungit L.

La insistențele învinuitului U, P a fost de acord să semneze dispoziția bugetară nr. 883/24.12.2009, prin care Inspectoratul Școlar Județean a virat în contul Grădiniței cu Program Prelungit L suma

de 100.000 lei, sumă care ulterior a fost achitată prin Ordinele de Plată nr. 207 și 208 din 29.12.2009 beneficiarei S.C, N SRL N, administrată de învinuitul Ș, suma reprezentând contravaloarea facturii 46/6.08.2008, adică o parte din prețul stabilit în contractul de lucrări nr. 521/14.12.2007, însă doar după ce a primit de la Ș, pentru Partidul, un procent de 3% din contravaloarea lucrării achitate de către Inspectoratul Școlar.

Pretinderea pentru partid de la diverși oameni de afaceri de către unii membri ai Partidului - Organizația Județeană a unei cote de 3% din contravaloarea lucrărilor efectuate pentru diferite instituții publice, rezultă fără echivoc din discuția telefonică care a avut loc între învinuții U și B, la data de 22.12.2009 orele 15:07 și 15:08.

Rezultă, așadar, că pretinderea de la învinuitul Ș a sumei de 3.000 lei, reprezentând un procent de 3% din contravaloarea sumei de 100.000 lei virată prin dispoziția bugetară nr. 883/24.12.2009 Grădiniței L și ulterior S.C. N SRL N, dispoziție semnată de învinuita P, a fost un mijloc de colectare a unor sume de bani de către Partidul - Organizația Județeană, metoda având la bază exercitarea influenței politice între și asupra membrilor Partidului, cu precădere asupra celor care aveau funcții de decizie.

Totodată, este dovedit fără putință de tăgadă faptul că învinuita P, inspector, nu a semnat dispoziția de plată pentru virarea banilor în contul Grădiniței cu Program Prelungit L („N o zis că nu se deblochează banii de la Inspectorat până nu trec pe la trezoreră, pe la C.”) decât după ce administratorul firmei beneficiare, învinuitul Ș, a achitat 3% din contravaloarea sumei de 100.000 lei Partidului Organizația („Când are chitanța de la C atunci se deblochează de la Inspectorat”).

Pretinderea sumei de 3.000 lei de către învinuitul U cu concursul învinuitei P de la învinuitul Ș, reprezentând 3% din contravaloarea sumei de 100.000 lei achitată de Inspectoratul Școlar Județean către S.C. N SRL, a fost acceptată de acesta din urmă, care în cursul lunii decembrie 2009 a achitat suma de bani la Partidul Organizația.

Disponibilitatea învinuitului Ș de a da curs pretențiilor formulate de învinuitul U (plata cotei de 3% din suma de 100.000 lei pentru P), i-a fost comunicată învinuitului B în data de 23.12.2009, orele 12:32.”

În cuprinsul actului de sesizare s-a mai reținut și că:

În cauză s-a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul U și pentru că ar fi pretins de la învinuitul Ș nu doar cota de 3% din suma de 100.000 lei pentru Partidul , ci și pentru că ar fi pretins o sumă de bani pentru sine, în vederea exercitării influenței politice asupra învinuitei P , în scopul determinării acesteia să semneze dispoziția bugetară de virare a sumei de 100.000 lei în contul Grădiniței L

Totodată, în rezoluția de începere a urmăririi penale s-a reținut și o altă infracțiune de trafic de influență în sarcina învinuitului U , constând în aceea că, în cursul lunii octombrie 2009, acesta a pretins foloase materiale de la făptuitorul S - administrator la S.C. P SRL C , în schimbul traficării influenței pe lângă diverși funcționari, în vederea determinării acestora să facă plata, cu prioritate, a unor lucrări efectuate de societatea susmenționată pentru Primăria comunei T

Din probele administrate în prezenta cauză au rezultat indicii cu privire la comiterea infracțiunilor de trafic de influență de către U , astfel cum au fost descrise mai sus, însă probele administrate pe parcursul urmăririi penale nu sunt apte să răstoarne prezumția de nevinovăție de care se bucură susnumitul, acestea nefiind susceptibile să dovedească, fără echivoc, vinovăția acestuia.

Instanța de fond, în baza materialului probator administrat în cauză, a reținut următoarea situație de fapt:

Inculpatul U , în vârstă de

. După finalizarea studiilor a fost implicat permanent în activități lucrative, obținând veniturile necesare existenței sale și ale familiei, evoluția sa profesională fiind una ascendentă. Din anul a ocupat funcția de în cadrul D iar din anul a ocupat funcția de . Începând din anul este membru în Partidul , formațiune politică care l-a susținut pentru a ocupa funcția de la începând din luna . Soția inculpatului U , U deține funcția de al Organizației Județene a Partidului

Inculpatul U se afla în relații de prietenie apropiată cu inculpatul Ș , pe care îl cunoaște de peste 20 de ani și care era membru al aceleiași partid politic, organizația . Inculpatul Ș în vârstă de , este administrator al S.C. S.R.L. N , societate care activează în domeniul construcțiilor și care a avut numeroase contracte de prestări servicii cu instituții publice din județul S. , în ultimii ani. Relația apropiată dintre cei doi inculpați și familiile acestora este legată și de

Inculpata P , cunoscută în cercul de prieteni „A ”, este membră a P începând din anul , unde a ajuns să ocupe funcția de

a organizației județene de femei. A fost numită Inspector
la în luna cu sprijinul politic al
partidului din care face parte. Se află în relații de prietenie apropiată cu inculpatul
U

La data de 14.12.2007, S.C. N S.R.L. N
administrată de inculpatul Ș a încheiat cu Grădinița cu Program
Prelungit L contractul de lucrări nr. 521, având ca obiect
extinderea și reabilitarea instituției, pentru prețul de 1.010.265,3 lei (fără T.V.A.),
contract ce a fost completat cu actul adițional nr. 1 din data de 18.06.2008, vizând
prelungirea termenului de execuție a lucrării și suplimentarea valori de execuție cu
suma de 519.146,67 lei (fără T.V.A.). Plata lucrărilor s-a efectuat etapizat în funcție
de evoluția acestora. Deși lucrarea a fost finalizată în cea mai mare parte la sfârșitul
anului 2008, recepția efectivă s-a făcut, conform procesului verbal de recepție la
data de 05.02.2009.

Lucrarea contractată de Grădinița cu Program Prelungit L s-a înscris
într-un program național cu finanțare guvernamentală prin care se asigurau fonduri
de către Ministerul Educației în vederea reabilitării unităților școlare, inspectoratele
școlare județene având rol de ordonator principal de credite, în urma alocării
sumelor de bani prin hotărâri de guvern. În contextul economic existent la data
respectivă, restricțiile bugetare ce au afectat și bugetul Ministrului Educației, au
făcut ca începând cu finalul anului 2008 să apară întârzieri la plata lucrărilor
contractate la Grădinița cu Program Prelungit L societatea
inculpatului Ș având o creanță de peste 500.000 lei, ca urmare a efectuării
acestor lucrări.

În aceeași perioadă societatea inculpatului Ș mai avea în
derulare și alte lucrări de construcții (reparații capitale, extindere) la alte unități
școlare din județ, respectiv conform Contractului de execuție lucrări nr.
3452/08.08.2006 la Palatul Copiilor – Reparații capitale, Contract de
execuție lucrări nr. 2094/18.11.2008 la Școala Comuna S – Reabilitare,
Contract nr. 115/29.10.2007 la Școala cu clasele I – VIII C – Amenajare
grupuri sanitare, Contract nr. 3816/23.12.2008 la Școala cu clasele I – VIII G
– Amenajare grupuri sanitare, Contract nr. 4527/17.10.2006 la Școala cu clasele I –
VIII C – Reabilitare și amenajare sala gimnastică și grup sanitar, Contract de
execuție lucrări nr. 3453/08.08.2006 la Școala cu clasele I – VIII P –
Reabilitare.

Încă din cursul lunii iulie a anului 2009, pe când inculpatul U deținea
deja funcția de la Direcția Generală a Finanțelor Publice a
Județului, acesta era la curent cu contractele pe care inculpatul Ș
, le avea în derulare și cu privire la banii pe care urma să-i încaseze, iar cu
ocazia încasării unor tranșe din banii restanți cei doi inculpați au prilej de a glumi

pe seama acestora, respectiv inculpatul Ș . , remarcă că a luat cei mai mulți bani din cei alocați prin hotărâre de guvern iar inculpatul U îi comunică, în acest context că se află printre privilegiați. Cu aceeași ocazie inculpatul U îi comunică prietenului său sumele de bani ce i-au intrat, respectiv 1 miliard (lei vechi) pentru L și 330 milioane (lei vechi) pentru S .

Pe baza relației de prietenie dintre cei doi inculpați, inculpatul U se implică în bunul mers al activităților inculpatului Ș , îi oferă sfaturi cu privire la modul de stabilire a unor prețuri în anumite contracte („poți să ridici și prețul până la 85%” – 06.10.2009), discută cu persoanele din anturajul său, din mediul politic cu privire la sumele de bani pe care societatea acestuia le are de încasat („am vorbit cu A .. nu depinde de ea, ci de prefect, ..., am vorbit și cu el și o zis că se ocupă de problemă,... suma pentru S e de 20 și din care tu ai 5” – 17.10.2009).

Pe lângă demersurile legale, respectiv obținerea unor titluri executorii constând în hotărâri judecătorești de obligare la plata sumelor restante, inculpatul Ș , continuă eforturile pentru a intra în posesia acestor sume. Astfel, tot în cursul lunii octombrie 2009 îi comunică inculpatului U rezultatul unor discuții pe care le-a avut la București, respectiv faptul că „banii se împart la Ministerul Educației,..., în funcție de necesitățile grave care sunt în pericol” - 14.10.2009.

După ce la data de 20.10.2009 cei doi inculpați ajung la concluzia că nu prefectul județului este persoana în măsură să-i ajute în problema alocării banilor, inculpatul U îl contactează telefonic pe martorul H , președintele organizației județene a Partidului () și în Parlamentul României, care se afla la București, și-i cere să aibă în vedere situația prietenului său, inculpatul Ș , care are de încasat 5 miliarde pentru lucrarea de la L , comunicându-i totodată că a vorbit și cu A , adică inculpata P , manifestându-și disponibilitatea de a se deplasa până la București cu avionul. La aceeași dată martorul H le spune că lucrarea de la L a avut-o în vedere cu un miliard încă de trei săptămâni de când a făcut propunerile către minister (finanțe) iar inculpatul U își manifestă regretul că a ajuns prea târziu să vorbească cu el. După alte câteva zile, la data de 23.10.2009 cei doi inculpați, U și Ș se felicita că au ajuns în sfârșit să vorbească cu omul potrivit, context în care inculpatul U arată că „o zis că numai eu am venit cu propuneri de astea,...”.

Inculpatul U a obținut promisiunea de la martorul H ca la viitoarele alocări de sume de bani să aibă în vedere situația acestuia, aspect pe care inculpatul U îl comunică și prietenului său – 23.10.2009 – „pentru asta o să fie

numai un miliard, dar o zis că merge acum săptămâna asta înapoi și se face o nouă listă și îi dă drumul”.

În continuare, inculpatul U , presat la rândul său de către inculpatul Ș „ îl apelează în mod repetat pe martorul H care se afla la București, solicitându-i să nu uite de Grădinița din L . Astfel într-o discuție telefonică din data de 27.10.2009 îi transmite „să nu uiți cu rechizitele la școală” iar într-o altă discuție din data de 03.11.2009 îi amintește „ce faci, ai uitat de mine?... vezi ce poți face pentru astea două, mai ales pentru asta mai mică cu 5 miliarde”. În aceeași zi, după aproximativ o oră inculpatul U îl contactează din nou telefonic pe H și se interesează când vine acasă la S , comunicându-i că un prieten (inculpatul Ș) vroia să meargă până la el la București, idee abandonată după ce stabilesc că se vor vedea acasă cu toții joi. Cu aceeași ocazie îi cere „bagă mai întâi asta, L , pe grădiniță”.

În același context, inculpatul U , la solicitarea inculpatului S , îi intermediază acestuia din urmă o întâlnire cu H printr-o convorbire telefonică din data de 05.11.2009, întâlnire ce are loc la data de 06.11.2009, la S , la sediul P , în jurul orelor 12,00.

După ce inculpatul Ș a constatat că demersurile sale repetate nu au încă nici un rezultat, la data de 18.11.2009 într-o altă convorbire telefonică, îi cere, în mod expres inculpatului U , ca la întâlnirea pe care acesta din urmă o va avea cu prefectul județului să-i reamintească situația sa: „spune-i concret așa, pe litera legii...”, context în care inculpatul U îi relatează că a vorbit și ieri cu acesta și că este primul pe listă.

La data de 08.12.2009 după ce inculpații U și Ș își stabilesc o întâlnire, inculpatul U o contactează telefonic pe inculpata P căreia i se plânge că „încă n-o intrat în cont nimica” deși „s-o făcut treburile atunci”, cerându-i totodată să fie anunțat „când îi ceva cu ăsta”. Totodată, mai înainte de a merge la întâlnire, cere tot telefonic unui coleg de muncă (G) să rezolve anumite probleme ale societății inculpatului Ș – N : „văd că cu cealaltă ai percutat și cu asta să încerci ceva. ... spor la treabă”. De asemenea, unui alt coleg (I), îi spune să aibă grijă tot de societatea inculpatului Ș . Înspre seară, inculpatul Ș se asigură, prin intermediul unei convorbiri telefonice avute cu inculpatul U că a discutat problema sa și „că nu va ieși din cărți”.

În continuare inculpatul U menține contactele, atât cu inculpata P , cât și cu martorul H pentru atingerea scopurilor sale iar rezultatele demersurilor le comunică prietenului său, inculpatul Ș . Astfel, la data de 11.12.2009 îi spune în acest sens că „A este creierul, ea o venit cu suma să o împartă” iar despre martorul H afirmă că „el nu știe nimic”.

După ce la data de 14.12.2009, inculpata P îi transmite inculpatului U că „încă nu au intrat banii, dar acum se pregătesc” la data de

15.12.2009 îi comunică că a primit hârtiile și în continuare așteaptă să intre și banii în cont. Consecvent cu acțiunile sale, inculpatul U _____ transmite mai departe informația primită inculpatului Ș _____, care îl asigură că vor bea „sucul” împreună pentru această reușită iar inculpatul U _____ arată, în plus că va vorbi la trezorerie ca banii să intre în contul prietenului său în cel mai scurt timp posibil. A doua zi la 16.12.2009 inculpatul U _____ o sună din nou pe inculpata P _____ interesându-se de bani, ocazie cu care aceștia remarcă ceste vorba despre o sumă mică „doi lei”, dar și că banii „or sta și or face pui în altă parte” și ăștia. La câteva minute după discuția cu inspectorul _____, inculpatul U _____ își sună prietenul care remarcă că sunt deja mai aproape decât mai departe, în legătură cu încasarea banilor și reiterează promisiunea de ai duce o bucată de „fleică”, din aceea cu privire la care s-au înțeles la restaurant.

Deși banii urmau a fi virăți în contul Grădiniței L _____ de către Inspectoratul Școlar, inculpatul U _____ menține legătura și cu martorul H _____ care îi transmite greșit că banii au fost virăți deja – 21.12.2009, iar după ce la aceeași dată de 21.12.2009 inculpatul U _____ mai poartă o discuție cu inculpata P _____, a doua zi, la 22.12.2009 îi comunică inculpatului Ș _____, că ordinele au fost semnate și banii trebuie să intre în trezorerie. La aceeași dată inculpatul Ș _____ face o vizită la domiciliul inculpatului U _____ unde îi lasă „chestia asta” după care își stabilesc o întâlnire.

În jurul orelor 15.00, tot la data de 22.12.2009, martorul B _____, care a deținut funcția de _____ interimar la Organizația județeană a P _____ până în luna octombrie a anului 2009 când a fost numit cu sprijinul politic al organizației din care făcea parte, în funcția de _____ al Comisariatului Județean pentru Protecția Consumatorului _____, îl sună pe inculpatul U _____ și în cadrul a două discuții telefonice consecutive îi transmite cele comunicate de martorul H _____, în legătură cu plata lucrărilor efectuate de către societatea inculpatului Ș _____ la Grădinița din L _____, în sensul că banii de la Inspectorat nu se deblochează până nu trece pe la trezoreră, pe la C _____, (soția inculpatului U _____) pentru a lăsa 3% din sumă. Inculpatul U _____ nu pare surprins și remarcă „numai să intre”, arătând totodată că a discutat aceste aspecte cu N _____ (martorul H _____), situația fiind clară. La momentul acestei discuții martorul B _____, omul nr. 2 din partid la nivel județean, cunoștea despre existența lucrărilor aflate pe lista unităților ce aparțin de Inspectoratul Școlar, cunoștea suma alocată pentru firma inculpatului Ș _____ pentru lucrările efectuate la Grădinița din L _____, respectiv 100.000 lei dar și comisionul de 3% din această sumă de bani. În continuare, după ce i-au fost comunicate în mod explicit și ultimele condiții necesare pentru a se dispune virarea sumelor în contul unității de învățământ, inculpatul U _____ își sună prietenul apropiat, pe inculpatul Ș _____ și îi comunică la

rândul său că pentru a se da drumul la bani mai trebuie îndeplinite anumite condiții pe care nu i le poate comunica prin telefon, urmând să se întâlnească a doua zi.

În ziua următoare, la data de 23.12.2009, după ce vorbește cu inculpatul Ș , inculpatul U transmite telefonic martorului B că a vorbit cu „omul” său și este de acord, interesându-se când intră banii iar răspunsul vine prompt în sensul că banii trebuie să intre azi, mâine la Inspectorat.

La data de 24.12.2009 inculpata P în calitate de Inspector semnează dispoziția bugetară nr. 883/24.12.2009 privind virarea sumei de 100.000 lei în contul Grădiniței cu Program Prelungit L care la rândul său face plata către beneficiarul S.C. N S.R.L. N , reprezentând contravaloarea facturii nr. 46/06.08.2008, adică o parte din prețul stabilit prin contractul de lucrări nr. 521/14.12.2007, prin Ordinele de Plată nr. 207 și 208 din 29.12.2009.

La data de 28.12.2009 inculpata P îl sună pe inculpatul U , discutând despre suma de bani pe care „omul” trebuia să-i încaseze deja iar inculpatul U îi relatează despre solicitarea martorului B cu privire la care inculpata P era la curent.

În cursul lunii aprilie a anului 2011 lucrători de poliție din cadrul D.N.A. au procedat la ridicarea de la trezoreria P , U , soția inculpatului U , a mai multor documente privind încasările acestei organizații (registre de casă, chitanțiere). În acest context, inculpatul U îi transmite soției în cadrul unei convorbiri telefonice din data de 15.04.2011 să predea actele solicitate de către D.N.A. pe bază de proces verbal, dar numai cu privire la persoanele care au cotizat pe chitanță, nimic altceva.

Cu privire la încadrarea juridică și analiza probelor, instanța de fond a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 257 Cod penal, constituie infracțiunea de trafic de influență, primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Fapta inculpatului U , având funcția de în cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului , care în cursul lunii decembrie a anului 2009 a pretins de la inculpatul Ș , administrator la S.C. N S.R.L. N , pentru Partidul – , un procent de 3% din contravaloarea lucrărilor achitate acestuia de către Inspectoratul Școlar , pentru a-și exercita influența asupra inculpatei P , inspector la Inspectoratul Școlar , așa încât

aceasta să facă plata pentru lucrarea efectuată de către societatea inculpatului Ș', întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, fiind prevăzută și pedepsită de art. 257 alin. 1 Cod penal raportat la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000.

Fapta aceluiași inculpat care în cursul lunii decembrie a anului 2009 a determinat-o pe inculpata P, inspector la Inspectoratul Școlar să accepte promisiunea unor bani pentru Partidul, respectiv un procent de 3% din contravaloarea lucrărilor achitate de către Inspectoratul Școlar către S.C. N S.R.L., firmă administrată de către inculpatul Ș', pentru a dispune plata pentru lucrarea efectuată de această societate, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la luare de mită, fiind prevăzută și pedepsită de art. 25 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

S-a mai reținut că, faptele inculpatului U, mai sus descrise care întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de trafic de influență și instigare la luare de mită, și care rezultă din mijloacele de probă administrate în cauză, au fost săvârșite în următoarele împrejurări relevante:

Astfel, inculpatul U, ajuns într-o funcție de conducere în cadrul DGFP a Județului, cu sprijinul partidului politic din care făcea parte, P, a luat hotărârea pe care a și pus-o în practică de a specula (de a vinde) influența reală pe care o avea asupra altor colegi de partid, conducători ai altor instituții publice din (inculpata P, martorul H, prefectul județului) în folosul prietenului său, inculpatul Ș', respectiv pentru atingerea scopurilor acestuia, constând în accederea, cu precădere, la sumele de bani pe care societatea acestuia din urmă, S.C. N S.R.L. N le avea de încasat din fonduri guvernamentale ca urmare a diferitelor servicii prestate în beneficiul unor unități de învățământ din județ. În acest sens, inculpatul U acceptă ca în schimbul unor sume de bani sau alte foloase, să intervină la inculpata P sau la celelalte persoane mai sus nominalizate, în interesul inculpatului Ș'.

În acest sens inculpatul U a acceptat promisiunea unor bani sau daruri iar fapta a fost comisă direct și nu prin intermediari;

Fapta a fost săvârșită mai întâi pentru sine, respectiv acceptarea promisiunii s-a făcut în profitul inculpatului U și apoi pentru altul, respectiv în profitul partidului său;

Inculpatul U avea o influență reală asupra inculpatei P, asupra prefectului județului și asupra martorului H, respectiv se bucura în mod real de încrederea acestora, aflându-se în relații apropiate și foarte bune cu aceștia.

Influența reală a inculpatului U a constituit, pentru inculpatul Ș motivul pentru atingerea scopurilor sale;

Prevalându-se de influența pe care o avea, inculpatul U nu numai că a promis o intervenție pe lângă inculpata P și alte persoane, dar a și intervenit în mod concret pentru ca banii să ajungă cât mai repede în contul societății prietenului său. Urmare și a intervenției inculpatului U , pretențiile inculpatului Ș s-au materializat, în scurt timp;

Acceptarea promisiunii de daruri sau alte foloase de către inculpatul U a avut loc mai înainte ca inculpata P să semneze dispoziția de plată privind virarea unor sume de bani către Grădinița L ;

Inculpatul U a acționat cu intenție directă în ce privește săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, respectiv acesta și-a dat seama și a vrut să-și trafice influența sa reală asupra inspectorului școlar general, în scopul determinării acestuia să îndeplinească un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu;

Consumarea infracțiunii a avut loc în momentul în care inculpatul U , care avea o influență reală asupra inculpatei P a acceptat promisiunea prietenului său, inculpatul Ș , pentru a o determina pe inculpata P să facă un act ce intra în atribuțiile acesteia de serviciu.

Potrivit dispozițiilor art. 6 indice 1 alin.1 din Legea nr. 78/2000, constituie infracțiunea de cumpărare de influență, fapta de a promite, oferi sau de a da (remite) bani, daruri sau alte foloase, direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Conform prevederilor art. 255 alin. 1 Cod penal, constituie infracțiune de dare de mită, promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririlor de serviciu ale funcționarului sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

Fapta inculpatului Ș , administrator al S.C. N S.R.L. , care în a doua jumătate a anului 2009 a promis bani sau alte foloase inculpatului U , în cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului , pentru ca acesta din urmă să-și exercite influența asupra inculpatei P inspector la Inspectoratul Școlar , astfel încât aceasta să facă plata unei lucrări către acesta, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, fiind prevăzută de art. 6 indice 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Fapta aceluiași inculpat care în cursul lunii decembrie 2009 a dat pentru Partidul , suma de 3.000 lei, reprezentând un procent de 3% din contravaloarea lucrărilor achitate de către Inspectoratul Școlar societății sale, pentru a o determina pe inculpata P , inspector

la Inspectoratul Școlar , să semneze dispozițiile de plată și să achite contravaloarea lucrărilor efectuate către S.C. N S.R.L. , firmă administrată de către inculpatul Ș , întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită, fiind prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Inculpatul Ș , om de afaceri și prieten apropiat al inculpatului U , care cu sprijinul partidului politic din care făcea parte a fost numit în funcția de la D. a Județului , avea un interes major ca prin intermediul și cu ajutorul prietenului său, să acceadă într-un termen cât mai scurt, la sumele de bani pe care societatea pe care o administra, S.C. N S.R.L. , trebuia să le încaseze pentru diferite lucrări efectuate în folosul unor unități de învățământ din județul .

În acest sens, începând cu a doua jumătate a anului 2009, după ce demersurile legale ale inculpatului Ș , au intrat într-un impas, acesta făgăduiește (promite) în mod repetat în cadrul întâlnirilor pe care le are cu inculpatul U (în biroul acestuia din urmă sau la diferite localuri) sume de bani sau alte foloase pentru atingerea scopurilor sale. Inculpatul Ș avea cunoștință de faptul că inculpatul U se bucura în mod real de încrederea inculpatei P –inspector , a prefectului județului și a martorului H și liderul Organizației Județene a P , aflându-se în relații apropiate și foarte bune cu aceștia și prin urmare îi cere în mod repetat ca în cadrul întâlnirilor cu aceștia să discute interesele sale, respectiv modalitățile în care poate intra mai repede în posesia sumelor de bani restante. Totodată, prin intermediul inculpatului U ajunge să se întâlnească față în față și cu martorul H pentru ași susține personal interesele (la data de 06.11.2009).

Prin activitățile sale, mai sus descrise, inculpatul Ș a săvârșit infracțiunea de cumpărare de influență, în cunoștință de cauză. Deși momentul concret în care a efectuat primele promisiuni către inculpatul U (traficantul de influență) nu a fost stabilit cu exactitate și astfel nu se poate identifica exact momentul consumării infracțiunii, din discuțiile telefonice purtate ulterior cu inculpatul U , rezultă săvârșirea anterioară a faptei, cât timp inculpatul Ș reiterează promisiunile anterioare privind remiterea de bani sau alte foloase iar inculpatul U nu le respinge. În acest sens se pot reține convorbirile avute de către cei doi inculpați la datele de 15.12.2009 și 16.12.2009, mai sus evocate.

După ce la data de 22.12.2009 inculpatul Ș primește vestea de la inculpatul U că pentru încasarea sumelor de bani, mai trebuie rezolvate anumite probleme (plata comisionului de 3% către partid, din banii ce urmau a fi încasați), despre care nu pot vorbi în detaliu prin intermediul telefonului, inculpații nu par îngrijorați, iar până a doua zi (23.12.2009) această problemă este rezolvată, de unde

rezultă că inculpatul Ș a remis suma de 3.000 lei, pentru ca inculpata P să semneze dispozițiile de virare a sumei de 100.00 lei către Grădinița cu Program Prelungit L , onorându-și astfel promisiunile anterioare către inculpatul U . Prin plata sumei de bani reprezentând un comision de 3% din suma de bani restantă ce urma a fi încasată de societatea acestuia, inculpatul Ș a săvârșit și infracțiunea de dare de mită, cu vinovăție.

Potrivit dispozițiilor art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal, constituie infracțiunea de luare de mită, fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contra acestor îndatoriri; fapta fiind mai gravă dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control.

Fapta inculpatei P care, în cursul lunii decembrie 2009, în calitate de inspector la Inspectoratul Școlar , la insistențele inculpatului U , a făcut plata unei lucrări către inculpatul Ș , administrator al S.C. N S.R.L. , însă doar după ce a primit de la acesta, pentru Partidul , un procent de 3% din contravaloarea lucrării achitate de către Inspectoratul Școlar , întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, fiind prevăzută și pedepsită de art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Inculpata P , în calitate de inspector la Inspectoratul Școlar , era ordonator principal de credite și avea atribuția de a semna dispozițiile de plată privind virarea sumelor de bani alocați din fonduri guvernamentale pentru plata lucrărilor de reabilitare la unitățile școlare din județ. Aceasta cunoștea situația lucrărilor efectuate de societatea inculpatului Ș

la Grădinița cu Program Prelungit L , respectiv a sumelor de plată restante către aceasta. În a doua jumătate a anului 2009 a fost abordată telefonic de numeroase ori de către inculpatul U , coleg de partid și cu care se afla în relații amicale, în legătură cu plata sumelor restante către societatea inculpatului Ș , luând astfel cunoștință de interesul crescut și disponibilitatea acestuia din urmă pentru atingerea acestui scop. În acest sens inculpata P avea o motivație proprie de ași ajuta apropiații, colegi de partid , relevantă fiind în acest sens convorbirea telefonică din data de 08.12.2009 în care îi transmite inculpatului U : „Îți dai seama că-s prima, care vreau să fac bucurii la oameni, numai să pot”(fila 176 – vol. II dos. urm. pen.) Din cuprinsul acestei convorbiri telefonice rezultă în plus, că la acest moment inculpata P cunoștea demersurile ilicite ale inculpatului Ș în vederea recuperării banilor.

Încă din 17.10.2009 inculpata P a fost abordată de către inculpatul U în legătură cu acest aspect, dar la acel moment îi transmite că nu depinde de ea ci de prefect; În cursul lunii decembrie 2009 situația este oarecum schimbată, inculpatul U transmitând inculpatului Ș că A e creierul, ea a venit cu ideea să împartă banii (11.12.2009); Mai înainte de a dispune virarea banilor, inculpata P îl ține la curent pe inculpatul U în legătură cu acest demers: la 14.12.2009 „banii nu au intrat dar se pregătesc” iar la 15.12.2009 „au intrat hârtiile, aștept să intre banii în cont; când intră îți spun”. Tot la data de 15.12.2009, inculpata P îi transmite și ultime sfaturi pentru a intra în posesia banilor: „trebuie să faci facturi și să pornească” iar inculpatul U o roagă să-l anunțe pentru a putea să se pregătească. La data de 22.12.2009 inculpatul Ulici cunoștea că „hârtiile” au fost semnate de către inculpata P cu care se afla în contact permanent iar din discuțiile telefonice purtate între cei doi inculpați la data de 28.12.2009, rezultă că inculpata P cunoștea despre condiționarea virării sumelor de bani de plata comisionului de 3% ce trebuia încasată de U , trezoreria partidului.

La data de 08.01.2010 inculpatul U o vizitează la domiciliu pe inculpata P unde îi lasă ceva, împrejurare ce o uimește și o determină să-i mulțumească. (aspect ce rezultă din cele două convorbiri telefonice purtate între cei doi inculpați la acea dată).

Faptele reținute în sarcina celor trei inculpați rezultă din probele ce au fost administrate atât în faza de urmărire penală cât și în cursul cercetării judecătorești, care se coroborează între ele. Astfel cele mai relevante sub aspect probator sunt probele ce rezultă din înregistrările audio efectuate în cauză.

Din procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice rezultă atât natura relațiilor dintre cei trei inculpați, cât și interesul inculpatului Ș în recuperarea unor sume restante de bani, activitățile acestuia de cumpărare a influenței inculpatului U și de dare de mită , inclusiv modul de traficare a influenței inculpatului U (întâlnirile repetate cu inculpatul Ș și apoi intervențiile la persoanele cu putere de decizie în alocarea și plata sumelor de bani) și atitudinea inculpatei P de nerespingere a propunerilor venite dinspre inculpatul Ș prin intermediul inculpatului U .

Tot din cuprinsul acestora rezultă și încercarea de a ascunde plata făcută de către inculpatul Ș , cu titlu de mită, în cursul lunii decembrie a anului 2009, ca urmare a îndeplinirii prestației de către inculpata P (3.000 lei – reprezentând 3% din banii virăți în contul societății sale).

Probele ce rezultă din convorbirile telefonice interceptate se coroborează cu declarațiile martorului B atât din cursul urmăririi penale, când avea calitatea de învinuit, cât și din cursul cercetării judecătorești. Astfel, audiat de către procuror, acesta a arătat: în cursul lunii decembrie 2009, îmi amintesc că am

discutat telefonic cu H [redacted] Partidului [redacted] ocazie cu care acesta mi-a cerut să îi comunic numitului U [redacted] ca acesta să ia legătura cu Ș [redacted] pentru a-i transmite să treacă pe la trezoreria P. [redacted], U. [redacted], unde să plătească 3% la care l-am întrebat despre ce este vorba, acesta spunându-mi că este vorba de 3% din contravaloarea unei lucrări efectuată de firma lui Ș [redacted], însă știe U. [redacted] mai multe detalii. Aceleași aspecte au fost susținute de către B [redacted] și cu ocazia audierii în fața instanței, sub prestare de jurământ, în calitate de martor.

Într-una din declarațiile date în cursul urmăririi penale, inculpatul Ș [redacted] recunoaște că a făcut mai multe donații la partid, printre care și în cursul lunii decembrie 2009, ceea ce confirmă acuzația reținută în sarcina sa, dar aceste susțineri sunt retractate în declarațiile ulterioare, deși sunt singurele care corespund cu adevărul juridic ce rezultă din probele administrate. De altfel, se poate observa că din răspunsul primit de la Organizația [redacted] a Partidului

(fila 84, vol. I) rezultă că acesta nu figurează cu finanțări, sponsorizări sau donații. În plus, din cuprinsul aceleiași adrese rezultă că acesta ar fi devenit membru al organizației abia din 07.10.2009, având carnetul cu număr 80/26.10.2009, deși conform susținerilor sale este membru de partid din anul 2006.

Interceptarea și înregistrarea comunicațiilor telefonice, precum și în mediul ambiental efectuate în cauză de către organele de urmărire penală s-au făcut cu respectarea dispozițiilor legale, motiv pentru care urmează a fi respinsă solicitarea apărării de a nu se ține cont de probele ce rezultă din acestea.

Astfel, interceptarea și înregistrarea comunicațiilor telefonice a fost efectuată în baza autorizațiilor emise de către instanța de judecată (prin președintele instanței sau persoana desemnată în acest scop), după ce prin încheieri motivate au fost admise cererile procurorului formulate în acest sens.

Procesele verbale de redare a acestor înregistrări, constituie mijloace de probă din moment ce au fost cuprinse în procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare efectuate în cauză, încheiat conform dispozițiilor art. 224 alin. 3 Cod procedură penală (proces verbal aflat la filele 4-5, vol. I, dosar urmărire penală).

Nu are relevanță nici împrejurarea că interceptările au fost efectuate în faza actelor premergătoare, respectiv mai înainte de a se dispune începerea urmăririi penale în cauză, cât timp textele de lege care reglementează modul de efectuare al acestora (art. 91 indice 1 – 91 indice 6 Cod procedură penală) nu limitează posibilitatea efectuării acestora într-un anumit moment procesual.

În concluzie, instanța a reținut că nu se poate constata nulitatea interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor telefonice efectuate în cauză, nefiind încălcate dispozițiile legale care reglementează efectuarea acestora.

Potrivit art. 62 Cod procedură penală, în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele pe bază de probe. Aspectele referitoare la probe, mijloace de probă și aprecierea lor sunt reglementate de art. 63-64 Cod procedură penală.

Conform art. 65 Cod procedură penală, sarcina administrării probelor revine organului de urmărire penală și instanței de judecată, în baza prezumției de nevinovăție, inculpatul nefiind obligat să-și dovedească nevinovăția. În cazul când există probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie, potrivit art. 66 alin. 2 Cod procedură penală.

Instanța a reținut că este nefondată și nu poate fi primită apărarea inculpaților prin care s-a solicitat achitarea acestora, pentru că faptele nu există (art. 10 lit. a Cod procedură penală), pe motiv că probele nu demonstrează existența infracțiunilor.

A se reține că faptele imputate inculpaților nu există, înseamnă a aprecia că întâlnirile și discuțiile ce au avut loc între inculpați, (separat între inculpatul U și Ș și separat între inculpații U și P), respectiv intervențiile repetate ale inculpatului U mai întâi la martorul H, pentru alocarea sumelor de bani și apoi la inculpata P, pentru virarea sumei alocate, sunt imaginare. Totodată declarațiile martorului B ar trebui calificate ca simple invenții, deși acestea sunt fidele cu ceea ce rezultă din interceptările efectuate în cauză.

Împrejurarea că niciunul dintre inculpați nu au recunoscut săvârșirea faptelor nu echivalează cu lipsa acestora, cât timp săvârșirea lor rezultă din coroborarea tuturor probelor administrate. Nici împrejurarea că faptele nu rezultă în întregul lor din administrarea doar a unor mijloace de probă, cum ar fi doar din procesele verbale de redare a înregistrărilor sau declarațiile inculpaților nu poate duce la concluzia inexistenței faptelor.

Cu privire la individualizarea sancțiunilor aplicate și alte măsuri, instanța de fond a reținut că:

Inculpații U, P și Ș au săvârșit infracțiunile reținute în sarcina lor cu vinovăție, prin urmare, s-a dispus condamnarea acestora.

La individualizarea judiciară a pedepselor aplicate au fost avute în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 Cod penal și anume dispozițiile părții generale a Codului penal referitoare la participare și pluralitatea de infracțiuni, limitele de pedeapsă fixate de dispozițiile Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 254, art. 255 și art. 257 din Codul penal, de gradul de pericol social al faptelor săvârșite, de persoana inculpaților, dar și de împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală a inculpaților.

În ce privește limitele de pedeapsă prevăzute în cuprinsul legilor de incriminare a faptelor reținute în sarcina inculpaților, instanța a reținut următoarele:

- potrivit dispozițiilor art. 6 indice 1 alin. 1 din Legea nr.78/2000, infracțiunea de cumpărare de influență se sancționează cu închisoare de la 2 la 10 ani;

- potrivit dispozițiilor art. 27 Cod penal, instigatorul la o faptă prevăzută de legea penală săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor; la stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 72 din același cod;

- potrivit dispozițiilor art. 257 Cod penal, traficul de influență se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 10 ani, iar potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000 dacă infracțiunea de trafic de influență a fost săvârșită de o persoană, care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, respectiv față de una dintre persoanele mai sus arătate sau față de un funcționar cu atribuții de control, maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani;

- potrivit dispozițiilor art. 254 alin. 1 Cod penal infracțiunea de luare de mită se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi iar dacă fapta a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, potrivit alin. 2; iar potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de luare de mită prevăzută la art. 254 Cod penal se pedepsește potrivit acestui text de lege;

- potrivit dispozițiilor art. 255 Cod penal infracțiunea de dare de mită se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani; iar potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de dare de mită prevăzută la art. 255 Cod penal se pedepsește potrivit acestui text de lege.

În ce privește gradul de pericol social al faptelor comise de către inculpați, instanța a apreciat că acesta este unul ridicat. În acest sens, a avut în vedere, pe de o parte, gradul de pericol social generic mai ridicat în cazul infracțiunilor de corupție, dar, pe de altă parte, și împrejurările concrete privind modul de săvârșire al acestora (mai sus descrise), sumele de bani folosite în săvârșirea acestora, respectiv un procent de 3% din sumele alocate pentru plata unor lucrări prestate în folosul unor instituțiile publice și rezultatul activității inculpaților, inclusiv obținerea de fonduri pentru finanțarea unui partid politic.

Astfel, la baza întregii activități infracționale a stat dorința inculpatului Ș. de a-și recupera într-un termen cât mai scurt sumele de bani pe care societatea pe care o administra, S.C. N. S.R.L. le avea de încasat din fondurile unor instituții publice, prin orice mijloace, chiar nelegale. Ideea infracțională a fost pusă în practică prin intermediul prietenului său, inculpatul U. , ajuns într-o funcție publică importantă la nivelul județului și

care se bucura de o reală încredere în rândul altor persoane cu putere de decizie. Inculpatul Ș nu și-a asumat responsabilitatea faptelor sale, negând rolul său în lanțul infracțional, deși a fost inițiatorul faptelor de corupție.

Inculpatul U nu a rezistat tentațiilor (promisiunilor de bani și alte bunuri) venite din partea inculpatului Ș și și-a traficât influența în folosul acestuia, atât pe lângă inspectorul H cât și asupra H. Inculpatul U a acționat în permanență și cu consecvență în folosul prietenului său și apoi în interesul partidului politic din care făcea parte, intervenind în repetate rânduri atât la inspectorul H cât și la martorul H și s-a asigurat la sfârșit de onorarea promisiunilor făcute de către omul de afaceri. Nici inculpatul U nu și-a asumat responsabilitatea faptelor sale, negând comiterea faptelor ilicite, deși a asigurat legătura între interesele particulare și interesele partidului din care făcea parte.

Inculpata P a cedat la insistențele inculpatului U și a asigurat astfel realizarea intereselor particulare și de partid, din funcția publică pe care o deținea. Și inculpata P a negat săvârșirea faptei imputate, neasumându-și responsabilitatea în legătură cu aceasta, atitudine neconformă cu probele existente în cauză.

Inculpații U, P și Ș nu au antecedente penale, aflându-se la primul contact cu legea penală, având astfel o bună conduită anterior săvârșirii faptelor imputate. Aceste împrejurări vor fi reținute ca circumstanțe atenuante în favoarea tuturor inculpaților, conform dispozițiilor art. 74 alin. 1 litera a Cod penal cu consecința reducerii pedepselor aplicate sub minimul special prevăzut de lege, în condițiile art. 76 Cod penal.

În cazul tuturor inculpaților, instanța a ținut cont la individualizarea judiciară a pedepselor ce urmează a fi aplicate acestora de calitatea acestora la momentul săvârșirii faptei (inspector H în cazul inculpatei P, în cadrul finanțelor județene în cazul inculpatului U și fără calitate specială în cazul inculpatului Ș), de cuantumul sumelor de bani ce au făcut obiectul infracțiunilor de corupție (3% din sumele de bani plătite din fonduri publice – 3.000 lei), de modalitățile concrete de săvârșire a faptelor, dar și de contribuția fiecăruia dintre inculpați la comiterea acestora.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel inculpații U, P și Ș, apreciind-o ca netemeinică și nelegală.

Inculpatul Ș a solicitat să se desființeze sentința și să se trimită cauza spre rejudecare la Tribunalul Satu Mare. S-a susținut că în cauză ne găsim în prezența unei nulități absolute, nefiind respectate dispozițiile privind publicitatea ședinței de judecată în ședința din 12 iunie 2012. Privitor la acuzațiile ce i se aduc inculpatului apelant s-a arătat că se reține că inculpatul apelant ar fi dat bani în contul P, or, actualul Cod penal nu reglementează luarea de mită pentru altul,

condiții în care s-a cerut ca, în cazul în care solicitarea principală nu va fi primită, să se dispună achitarea inculpatului apelant în temeiul dispozițiilor art. 10 lit. d sau art. 10 lit. b Cod procedură penală. S-a precizat sub acest aspect că noul Cod penal reglementează și primirea de mită pentru altul dar că, în actuala reglementare, nu există o astfel de dispoziție. S-a mai precizat că acele sume de bani la care se face referire nu au fost nici cerute și nici date și că prin hotărâre de guvern s-au alocat sume de bani nu numai pentru acea grădiniță, ci pentru mai multe unități de învățământ.

S-a susținut că în cauză nu sunt probe de vinovăție în ceea ce-l privește pe inculpatul apelant și că trebuie să se dea eficiență principiului *in dubio pro reo*.

S-a mai susținut că un alt motiv de desființare a sentinței îl constituie și acela că inculpatul apelant a fost condamnat pentru o altă infracțiune decât cea pentru care a fost trimis în judecată, fără ca instanța de fond să fi schimbat încadrarea juridică a faptei, sens în care a făcut referire la motivarea instanței de fond de la alineatul 2 al paginii 12 din hotărâre.

S-a mai invocat și nemotivarea sentinței instanței de fond, arătând că aceasta nu este decât o copie a rechizitoriului și prezentarea unei teorii abstracte cu privire la infracțiunile pentru care inculpații apelanți au fost trimiși în judecată.

Printr-o altă cerere subsidiară s-a solicitat să se dispună, ca urmare a admiterii apelului, desființarea sentinței în sensul de a se dispune achitarea inculpatului apelant în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. c Cod procedură penală, iar prin ultima cerere subsidiară s-a cerut să se schimbe modalitatea de executare a pedepsei în suspendare sub supraveghere sau suspendare condiționată, arătându-se că inculpatul apelant este familist, are copii și o mulțime de firme. A precizat că și menține concluziile puse în ședința publică din 7 martie 2013, precum și cele scrise depuse la dosar.

Prin apelul declarat inculpatul U s-a invocat cazul de nulitate prevăzut de art. 197 alin. 2 Cod procedură penală și s-a cerut desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond. În subsidiar s-a solicitat să se dispună achitarea inculpatului, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală, arătându-se că faptele reținute în sarcina inculpatului apelant nu există.

În ceea ce privește nulitatea invocată, s-a arătat că la termenul de judecată din 12 iunie 2012 instanța de fond a declarat, din eroare, ședință nepublică iar nu ședință secretă și, de asemenea, a omis să menționeze dacă această dispoziție este valabilă pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării, condiții în care în cauză s-au încălcat dispozițiile art. 290 alin. 2 Cod procedură penală, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 197 alin. 2 Cod procedură penală.

Cu privire la cererea subsidiară s-a arătat că nicio probă nu confirmă faptul că inculpatul apelant și-ar fi traficât influența pentru a-l ajuta pe inculpatul Ș și nici că ar fi instigat-o pe inculpata P

S-a susținut că relația inculpatului apelant cu inculpatul Ș este una de prietenie și că acestea nu i-a solicitat să efectueze demersuri în vederea recuperării sumei reprezentând contravaloarea lucrărilor de la Grădinița din L , câtă vreme amândoi știau care este modalitatea de obținere a banilor, respectiv că aceștia erau alocați prin hotărâre de guvern. S-a arătat că suma de 3000 de lei, la care se face referire nu a fost încasată nici de inculpatul apelant și nici de partid, neexistând nici fapta pretinderii, nici a plății ori cea a intervenției.

S-a mai invocat și faptul că hotărârea atacată nu este motivată, precum și faptul că instanța nu trebuie să țină cont la luarea hotărârii de interceptările efectuate în baza încheierii nr. 96/S din 5 octombrie 2009 a Tribunalului Satu Mare.

Inculpata P a solicitat, prin apelul declarat, să se dispună desființarea sentinței în sensul de a se dispune achitarea sa, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală.

În subsidiar s-a cerut ca, în urma admiterii apelului, să se desființeze sentința și să se trimită cauza spre rejudecare instanței de fond, având în vedere împrejurarea că dezbaterea cauzei în fond în ședința publică din 12 iunie 2012, a avut loc cu încălcarea dispozițiilor art. 290 alin. 1 Cod procedură penală privitoare la publicitatea ședinței de judecată.

Prin cea de-a doua cerere subsidiară a solicitat să i se aplice o pedeapsă orientată spre limita minimă și să se dispună suspendarea condiționată a executării acesteia.

S-a invocat încălcarea dispozițiilor art. 68 alin. 1 Cod procedură penală în ceea ce privește audierea în calitate de martor al numitului B , sens în care s-a cerut înlăturarea declarației acestui martor. Astfel, s-a arătat că este nelegală audierea ca martor a unei persoane care a participat la comiterea faptei penale și care inițial a fost audiat ca învinuit sau inculpat. S-a susținut că acestuia i s-a schimbat calitatea din cea de inculpat în cea de martor, ca urmare a faptului că în urma promisiunii făcute în acest sens de organele de anchetă, acesta a declarat ceea ce „trebuia”. Or, este evident că acesta nu putea fi obiectiv, respectiv nu întrunea condițiile pentru a fi martor, depoziția acestuia trebuind înlăturată.

În ceea ce privește nulitatea absolută, s-a arătat că dezbaterea cauzei în ședința din 12 iunie 2012 nu s-a făcut în ședință publică și că, după ce s-a lămurit chestiunea legată de referatul întocmit de serviciul de probațiune s-a acordat cuvântul pe fondul cauzei, fără ca instanța să declare ședința publică, condiții în care hotărârea primei instanțe este lovită de nulitate absolută.

S-a susținut că hotărârea primei instanțe nu este motivată, fiind, în fapt, în prezența celui de-al doilea rechizitoriu, că nu s-a ținut seama de apărările

inculpaților, de probele propuse, inclusiv de susținerea privind neîntrunirea elementelor constituite ale infracțiunii de luare mită, lucru care nu este lămurit.

S-a mai arătat că nu există niciun raport juridic între societatea patronată de inculpatul Ș și Inspectoratul Școlar și că nici măcar nu s-a stabilit de către judecătorul fondului ce a făcut în concret inculpata apelantă dar, cu toate acestea i se aplică o pedeapsă cu închisoarea. S-a mai precizat că în regimul sancționator actual infracțiunea de luare de mită pentru altul nu există și s-a arătat că inculpata apelantă nu a comis nicio faptă prevăzută de legea penală și că nu i se poate pune acesteia în cărcă discuția dintre cei doi inculpați apelanți.

De asemenea, s-a arătat că fapta nu are legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatei apelante, prin HG nr. 1531/2009 defalcându-se sumele de bani ce reveneau fiecărui beneficiar, printre care se afla și grădinița din L. Or, în temeiul acestei hotărâri de guvern, s-au virat banii la Inspectoratul Școlar și, în aceeași zi, prin ordin de plată, banii au fost virati grădiniței care, la rândul său, i-a plătit firmei constructoare.

S-a mai arătat și faptul că la încadrarea juridică a faptei pentru care inculpata apelantă a fost trimisă în judecată s-au reținut și dispozițiile alineatului 2 al art. 254 Cod penal doar pentru că inculpata apelantă avea atribuții de control.

Prin decizia penală nr. 75/A din 06 iunie 2013 Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze Penale cu Minori, în baza art. 379 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a admis apelurile penale declarate de inculpații U, P și Ș împotriva sentinței penale nr. 119 din 26 iunie 2012 a Tribunalului Satu Mare, pe care a desfășurat-o în sensul că:

1. A înlăturat dispoziția privind condamnarea inculpatei P la pedeapsa de 1 an și 10 luni închisoare cu aplicarea art. 71 Cod penal, art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și c Cod penal pentru comiterea infracțiunii prev. și ped. de art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a rap. la art. 76 lit. c Cod penal.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală a achitat pe inculpata P de sub învinuirea comiterii infracțiunii prev. și ped. de art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

2. A descontopit pedeapsa rezultantă de 1 ani și 8 luni închisoare cu aplicarea art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal aplicată inculpatului Ș în pedepsele individuale de 1 an 8 luni închisoare aplicată pentru comiterea infracțiunii prev. și ped. de art. 6/1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a, art. 76 lit. d Cod penal și pedeapsa de 4 luni închisoare aplicată pentru comiterea infracțiunii prev. și ped. de art. 255 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a, art. 76 lit. e Cod penal.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală a dispus achitarea inculpatului **Ş** de sub învinuirea comiterii infracţiunii prev. şi ped. de art. 255 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

A menţinut dispoziţia privind condamnarea inculpatului **Ş** la pedeapsa de 1 an şi 8 luni închisoare pentru comiterea infracţiunii prev. şi ped. de art. 6/1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a, art. 76 lit. d Cod penal.

În baza art. 81 Cod penal a dispus suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicată inculpatului pe durata unui termen de încercare de 3 ani şi 8 luni, stabilit conform art. 82 Cod penal.

În baza art. 71 alin. 5 Cod procedură penală, pe durata suspendării condiţionate a executării pedepsei aplicate a dispus suspendarea şi a executării pedepselor accesorii.

În baza art. 359 Cod procedură penală a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 83 şi art. 85 Cod penal.

3. A descontopit pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare cu aplicarea art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a, b şi c Cod penal aplicată inculpatului **U** în pedepsele individuale de 1 an şi 10 luni închisoare aplicată pentru comiterea infracţiunii prev. şi ped. de art. 257 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a, art. 76 lit. d Cod penal şi 2 ani închisoare aplicată pentru comiterea infracţiunii prev. şi ped. de art. 25 Cod penal rap. la art. 254 alin. 1 şi 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a rap. la art. 76 lit. d Cod penal.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală a achitat pe inculpatul **U** de sub învinuirea comiterii infracţiunii prev. şi ped. de art. 25 Cod penal rap. la art. 254 alin. 1 şi 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

A menţinut dispoziţia privind condamnarea inculpatului **U** pentru comiterea infracţiunii prev. şi ped. de art. 257 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a rap. la art. 76 lit. d Cod penal la o pedeapsă de 1 an şi 10 luni închisoare.

În baza art. 81 Cod penal a dispus suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate inculpatului **U** pe durata unui termen de încercare de 3 ani şi 10 luni stabilit conform art. 82 Cod penal.

În baza art. 71 alin. 5 Cod procedură penală, pe durata suspendării condiţionate a executării pedepsei aplicate a dispus suspendarea şi executarea pedepselor accesorii.

În baza art. 359 Cod procedură penală a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 83 şi art. 85 Cod penal.

A înlăturat dispoziția de aplicare a prevederilor art. 30 din Legea nr. 78/2000 privind publicarea hotărârii (dispozitiv) după rămânerea definitivă a hotărârii într-un ziar local pe cheltuielile inculpaților.

A menținut dispozițiile sentinței atacate care nu contravin prezentei hotărâri.

În baza art. 192 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate au rămas în sarcina statului.

Examinând hotărârea apelată din oficiu și prin prisma motivelor invocate instanța de prim control judiciar a reținut următoarele:

Referitor la cererile formulate de inculpați de desființare a hotărârii apelate și trimitere a cauzei spre rejudecare întrucât nu au fost respectate dispozițiile privind publicitatea ședinței de judecată în ședința din 12.06.2012, instanța de apel a apreciat că acestea sunt nefondate având în vedere următoarele motive:

Din cuprinsul încheierii de ședință (fila 131 dosar Tribunalul Satu Mare) a rezultat că în ședința publică din 12.06.2013 apărătorul inculpatei P a solicitat instanței se declare judecarea cauzei în cameră de consiliu sau în ședință nepublică pentru formularea unor obiecțiuni privind concluziile cuprinse în referatul de evaluare al inculpatei, obiecțiuni care ar prezenta un caracter personal; instanța a admis această cerere în temeiul art. 290 alineat 2 Cod procedură penală declarând ședința nepublică.

În mod evident este o eroare, întrucât dispozițiile art. 290 alineat 2 Cod procedură penală reglementează situațiile în care se poate declara ședința de judecată (care este publică) secretă, astfel că, atâta timp cât textul de lege în temeiul căruia instanța și-a motivat dispoziția art. 290 alineat 2 Cod procedură penală – permite acest lucru, în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 197 alineat 2 Cod procedură penală.

De asemenea, s-a apreciat că nu este întemeiată nici critica inculpaților privind nemotivarea hotărârii judecătorești a instanței de fond, din conținutul acesteia rezultând că, în afara mențiunilor cuprinse în rechizitoriu (și într-adevăr preluate de instanța de fond) au fost avute în vedere și probele administrate în faza de cercetare judecătorească (probe care au fost analizate de instanța de fond), iar instanța s-a pronunțat și asupra celorlalte chestiuni de fond și procesuale ridicate de inculpați pe parcursul judecării cauzei.

S-a apreciat ca fiind neîntemeiată cererea formulată de inculpatul U de a nu se ține cont la luarea hotărârii de interceptările efectuate în baza încheierii nr. 96/S/05.10.2009 a Tribunalului Satu Mare având în vedere următoarele motive:

La data de 28 octombrie 2009, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, în temeiul art. 221 Cod procedură penală, s-a sesizat din oficiu cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută și pedepsită de art. 257 Cod penal raportat la art. 1 lit. a și art. 6 din Legea 78/2000, deoarece, cu ocazia administrării probelor în dosarul nr. 36/P/2009 al aceleiași unități de parchet,

au rezultat indicii potrivit cărora, în cursul lunii octombrie 2009, inculpatul U
– în cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice
își exercită influența asupra numitei P – inspector la
Inspectoratul Școlar pentru ca aceasta să facă plata unei lucrări către
numitul Ș – administrator la SC N SRL, acceptând în
schimb promisiunea unor foloase materiale.

Așa cum rezultă din încheierea nr. 96/S din 5 octombrie 2009 dată în dosarul
nr. 96/S/83/2009 al Tribunalului Satu Mare, Direcția Națională Anticorupție –
Serviciul Teritorial Oradea a solicitat reînnoirea autorizației de interceptare și
înregistrare a comunicațiilor telefonice purtate de M și M
, dar și de două persoane neidentificate, de la posturile telefonice
(AN apelat V) și (AN apelat N), cerere ce a fost
admisă. Prin aceeași încheiere s-a autorizat și înregistrarea și interceptarea
convorbirilor telefonice purtate de către AN apelat N , și de la postul telefonic
pe baza încheierii emițându-se autorizația nr. 96/S.

În considerentele încheierii s-a reținut că inițial s-a cerut autorizarea
interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice purtate de M
și M , care erau cercetați în dosarul nr. 36/P/2009 al Direcției
Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și că, exploatarea primei
autorizații date în cauză de Tribunalul Satu Mare, pe baza încheierii 45/D/2009, au
rezultat date potrivit cărora făptuitorul M are o legătură cu o
persoană rămasă neidentificată, care deține o funcție de în cadrul
Direcției Generale a Finanțelor Publice , precum și faptul că M
și M cumpără prin intermediul unui anume
„V ”, societăți comerciale prin intermediul cărora solicită credite de la bănci, în
condițiile în care situația economică a celor doi este aproape falimentară.

S-a arătat că prin încheierea din 25 iunie 2009, Tribunalul Satu Mare a admis
cerere Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și a autorizat
interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice purtate de M
și M , precum și de cele două persoane, V și N ,
rămase neidentificate, despre care au rezultat indicii că sunt implicate în activități
infracționale.

Ulterior sesizării din oficiu, s-a format dosarul nr. 61/P/2009 în care s-au
consemnat, prin procesul-verbal din 7 aprilie 2011 actele premergătoare, inclusiv
procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate în baza
autorizațiilor emise de Tribunalul Satu Mare în dosarul nr. 36/P/2009 al Direcției
Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea.

De asemenea, în procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice aflate
la filele 44-110 din vol. II al dosarului de urmărire penală s-a precizat că acestea au
fost interceptate în baza autorizațiilor emise în dosarul nr. 36/P/2009.

Or, potrivit art. 91/2 alin. 5 Cod procedură penală, *convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91/1 alineat 1 și 2 Cod procedură penală.*

Astfel fiind, instanța de apel a constatat că în cauză nu se impune aplicarea dispozițiilor art. 64 alineat 2 Cod procedură penală, convorbirile interceptate în dosarul nr. 36/P/2009 și utilizate în prezenta cauză nefiind obținute în mod ilegal, condiții în care instanța poate ține cont de ele, neimpunându-se înlăturarea lor.

Revenind la fondul cauzei instanța de apel a apreciat că starea de fapt nu a fost corect stabilită de instanța de fond, din probele administrate în cauză rezultând următoarele:

Inculpații U , P și Ș sunt membrii P , respectiv N , la data comiterii faptelor inculpatul U având funcția de al Direcției Generale a Finanțelor Publice , iar inculpata P fiind inspector la ISJ ; inculpatul Ș este om de afaceri, una din societățile comerciale deținute de acesta, SC N SRL având încheiat cu Grădinița cu program prelungit L un contract de lucrări privind extinderea și reabilitarea acestei unități de învățământ – contract de lucrări nr. 521/14.12.2007 în valoare de 1.010.265,3 lei (fără TVA).

Contractul mai sus arătat a fost completat ulterior cu 2 acte adiționale, respectiv actul adițional nr. 1 (prin care s-a convenit de comun acord, ca termenul de execuție a lucrării să se prelungească până în data de 31.08.2008 și să se suplimenteze valoarea contractului de lucrări până la suma de 1.512.393,63 lei fără TVA) și actul adițional nr. 2 din 01.09.2008 (prin care s-a stabilit ca termenul de execuție a lucrării să poată fi prelungit până la data de 30.11.2008, cu condiția ca plățile restante ale facturilor și situațiile de lucrări extinse să fie achitate integral, s-a constatat că lucrările de extinderea și reabilitarea sunt efectuate în proporție de 90%, dar neachitate în totalitate, constructorul obligându-se să reia activitatea de execuție a lucrărilor în funcție de disponibilitățile financiare ale beneficiarului).

Lucrările executate în baza acestui contract au fost finalizate în toamna anului 2008, însă recepția efectivă s-a făcut la data de 05.02.2009; la data finalizării lucrărilor societatea deținută de inculpatul Ș mai avea de primit aproximativ 600.000 lei din totalul sumei cuprinse în contract.

Întrucât lucrarea contractată la Grădinița cu program prelungit L era cuprinsă într-un program național cu finanțare guvernamentală (fondurile fiind asigurate de către Ministerul Educației, inspectoratele școlare județene având rol de ordonator principal de credite, în urma alocării sumelor de bani prin hotărâre de guvern), începând cu finalul anului 2008, în contextul economic existent la data respectivă, au apărut întârzieri la plata lucrărilor contractate.

În aceste condiții, inculpatul Ș _____ a început să facă demersuri în vederea recuperării creanței sale prin promovarea unei acțiuni civile în instanță, acțiune admisă de Tribunalul Satu Mare, însă executarea hotărârii judecătorești nu a putut duce la recuperarea sumelor datorate.

Totodată, inculpatul Ș _____ a apelat la inculpatul U _____, la Direcția Generală a Finanțelor Publice _____ pentru a-și recupera suma restantă; cei doi inculpați sunt prieteni vechi, relația de prietenie dintre aceștia fiind recunoscută de aceștia în declarațiile date în fața instanței de fond.

La cererea inculpatului Ș _____, inculpatul U _____ și-a traficată influența pe care o avea asupra colegilor din partid pentru ca inculpatul Ș _____ să primească banii datorati pentru lucrările efectuate la Grădinița cu program prelungit L _____.

Deși inculpații Ș _____ și U _____ nu au recunoscut aceste demersuri, la dosarul cauzei există o serie de interceptări ale convorbirilor telefonice purtate de cei doi din care rezultă cu certitudine acest lucru.

Astfel, din procesul-verbal de transcriere a unei convorbiri telefonice purtate de cei doi inculpați la data de 27.07.2009 din conținutul căreia rezultă că inculpatul Ș _____ îi comunica inculpatului U _____ care sunt unitățile la care a executat lucrări, iar inculpatul U _____ îi comunică sumele de bani pe care urma să le primească acestea de la guvern.

Întrucât convorbirea s-a întrerupt cei doi poartă o nouă discuție pe aceeași temă, iar la un moment dat inculpatul U _____ îi spune inculpatului Ș _____ că el a luat cei mai mulți bani, fiind printre „privilegiați”.

Ulterior, la data de 17.10.2009, inculpatul U _____ îl sună pe inculpatul Ș _____, ocazie cu care îi spune că a vorbit cu „A _____” – inculpata P _____, însă aceasta i-a spus că plata banilor nu depinde de ea, ci de prefect, motiv pentru care inculpatul U _____ a vorbit cu prefectul, care i-a promis că „se ocupă de problemă”, dar că nu promite nimic, precizând totodată că suma de bani va fi repartizată la _____ și va primi și inculpatul Ș _____.

Nemulțumiți probabil de cele discutate cu prefectul, inculpatul U _____ îi spune inculpatului Ș _____ că pentru rezolvarea problemei trebuie să vorbească cu martorul H _____, președinte al P _____.

_____ și _____ în Parlamentul României, împrejurare ce rezultă din procesul-verbal de transcriere a convorbirii telefonice purtate de cei doi inculpați la data de 20.10.2009, inculpatul U _____ afirmând: „trebe vorbit cu omul care face, cu al nostru, cu H _____” (fila 73 volum II dosar urmărire penală).

Ca urmare, în aceeași zi, 20.10.2009 inculpatul U _____ îl sună pe martorul H _____ de două ori pentru a-i cere acestuia să facă demersurile necesare în vederea includerii în hotărârea de guvern și a sumelor pe care trebuia să le primească inculpatul Ș _____ pentru lucrările efectuate la Grădinița cu

program prelungit L. ; din conținutul convorbirilor telefonice mai sus arătate rezultă că inculpatul U a vorbit și cu inculpata P despre suma de bani datorată de ISJ inculpatului Ș , însă aceasta i-a spus că nu depinde de ea (fila 78 volum II dosar urmărire penală).

Din conținutul discuției purtate de cei doi în data de 20.10.2009, ora 14.18.20, rezultă că martorul H îi spune inculpatului U că își amintește că a propus ca pentru lucrările executate la Grădinița cu program prelungit L să fie alocat 1 miliard de lei, inculpatul U cerându-i acestuia să verifice dacă a făcut acest lucru, să „insiste” pe că „iese foarte bine deci tot”.

Ulterior, inculpatul U l-a mai sunat pe martorul H – în data de 27.10.2009, în data de 03.11.2009 (2 convorbiri) – pentru a se interesa despre data la care ar urma să intre banii, cerându-i acestuia să insiste ca banii pentru lucrările efectuate la Grădinița cu program prelungit L să fie achitați cu prioritate (filele 104, 118, 123 volum II dosar urmărire penală).

De asemenea, inculpatul U îi intermediază inculpatului Ș o întâlnire cu martorul H , întâlnire ca a avut loc la data de 06.11.2009, după cum rezultă din discuția telefonică purtată de inculpatul U cu martorul H (fila 134 volum II dosar urmărire penală).

Toate aceste convorbiri telefonice dovedesc demersurile făcute de inculpatul U la cererea inculpatului Ș pentru recuperarea banilor ce trebuiau achitați societății SC N SRL și infirmă atât susținerile inculpatului Ș (potrivit căruia nu i-a cerut inculpatului U să-l ajute să-și recupereze banii) cât și pe cele ale inculpatului U (potrivit căruia nu a purtat discuții telefonice cu martorul H , pentru a-i cere acestuia să intervină pentru achitarea banilor aferenți lucrărilor la Grădinița cu program prelungit L , nici nu i-a facilitat inculpatului Ș întâlniri cu martorul H).

De asemenea, martorul H a arătat, atât în declarațiile date în faza de urmărire penală cât și în fața instanței de fond că a avut întâlniri cu inculpatul Ș în cadrul cărora acesta i-a relatat problemele pe care le are pentru recuperarea banilor datorăți de ISJ

Instanța de apel a constatat totodată că martorul H a declarat doar parțial adevărul, nerecunoscând că inculpatul U i-a intermediat întâlnirea cu inculpatul Ș sau că acestea l-a contactat și i-a solicitat să facă demersuri pentru ca inculpatul Ș să primească bani pentru lucrările efectuate la Grădinița cu program prelungit L , deși aceste împrejurări rezultă cu certitudine din conținutul convorbirilor mai sus arătate.

De asemenea, din conținutul convorbirilor telefonice interceptate în cauză, coroborate cu declarațiile martorului B a rezultat că martorul H

a fost cel care a condiționat virarea banilor de către ISJ către SC N SRL de plata în favoarea P a unui procent de 3% din valoarea sumei de bani achitată.

Astfel, instanța de apel a reținut că, la data de 09.12.2009 Guvernul României a emis Hotărârea de Guvern nr. 1531 privind finanțarea în anul 2009 din bugetul Ministerului Educației, Cercetării și Inovării a unor cheltuieli de capital pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat și alocarea unei sume din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzută în bugetul de stat pe anul 2009, pentru finanțarea unor cheltuieli de capital pentru autoritățile administrației publice locale la unități de învățământ preuniversitar de stat prin care s-a aprobat plata unor sume repartizate la unități de învățământ conform anexei, are face parte integrantă din Hotărârea de Guvern (în cuprinsul căreia la poziția 9 a fost cuprinsă și Grădinița cu program prelungit L cu suma de 100.000).

Anterior emiterii acestei hotărâri – în 08.12.2009 –, inculpatul U a sunat-o pe inculpata P pentru a o întreba dacă nu au intrat banii, aceasta spunându-i că banii „nu au ajuns încă”; din conținutul discuției telefonice purtată de cei doi rezultă că inculpatul U i-a reproșat inculpatei P că a afirmat că banii vor fi în cont luni – respectiv 07.12.2009, aceasta spunând că ea i-a spus „ce i-au spus și ei alții” (fila 175 volum II dosar urmărire penală).

Din conținutul aceleiași convorbiri telefonice, rezultă că inculpatul U era ferm convins că banii vor fi alocați („U – Da, da oricum intră, deci asta, suma asta oricum intră”) motiv pentru care i-a cerut acesteia să-l anunțe și pe el când intră banii.

După emiterea hotărârii de guvern, inculpatul Ulici Ioan a sunat-o de trei ori pe inculpata P – în 14.12.2009, în 15.12.2009 și în 16.12.2009 – pentru a se interesa dacă au fost trimiși banii alocați prin hotărâre, informându-l totodată și pe inculpatul Ș de conținutul acestor discuții (procesule-verbale de interceptare a convorbirilor telefonice de la filele 189-202 volum II dosar urmărire penală).

La data de 24.12.2013 inculpata P a semnat dispoziția bugetară în baza căreia au fost virati banii alocați unor unități școlare din județul cuprinse în anexa nr. 1 a Hotărârii de Guvern, aspect comunicat de inculpatul U inculpatului Ș (fila 201 volum II dosar urmărire penală).

Anterior acestei date însă, la 22.12.2009, inculpatul U a fost sunat de martorul B al P, care i-a spus acestuia că martorul H a spus că nu se deblochează banii de către ISJ pentru lucrările de la Grădinița cu program prelungit L până când inculpatul Ș nu plătește la trezoreria P suma de 3.000 lei,

reprezentând 3% din valoarea alocată prin hotărârea de guvern (filele 203-205 volum II dosar urmărire penală).

Această discuție a fost confirmată de martorul B , care, în declarațiile date, a arătat că în anul 2009, în urma unei discuții avută cu martorul H , l-a sunat pe inculpatul U pentru a-i cere acestuia să-l sune pe inculpatul Ș și să-i ceară să treacă pe la trezoreria partidului să achite 3% din contravaloarea unor lucrări din L , martorul H spunându-i că „inculpatul U știe mai multe”.

Aceste probe infirmă susținerea martorului H care a declarat că nu i-a cerut martorului B să-i transmită inculpatului Ș (prin intermediul inculpatului U) să plătească la partid 3% din contravaloarea lucrărilor.

În urma discuției purtate cu martorul Breban Valentin, inculpatul Ulici Ioan l-a sunat pe inculpatul Ștrango Vasile, spunându-i că l-au sunat „ăștia” să-i spună că e ok, dar că trebuie îndeplinite niște condiții, condiții care nu se pot vorbi la telefon (este vorba evident de plata procentului de 3% din contravaloarea sumei achitate) (fila 207 volum II dosar urmărire penală).

În data de 23.12.2009 martorul B l-a sunat din nou pe inculpatul U pentru a se interesa de inculpatul Ș , ocazie cu care inculpatul U i-a spus că inculpatul Ș a fost de acord cu „condițiile” impuse „și treaba e ok”, interesându-se totodată când vor intra banii, martorul B spunându-i că banii vor intra în 24.12.2009, lucru care s-a și întâmplat.

Raportat la probele mai sus arătate și analizate, instanța de apel a apreciat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului U pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută și pedepsită de art. 257 alineat 1 Cod penal cu referire la art. 7 alineat 3 din Legea nr. 78/2000, acesta pretinzând de la inculpatul Ș

suma de 3.000 lei (3% din contravaloarea lucrările) pentru P pentru a-și exercita influența asupra inculpatei P , pentru ca aceasta să facă plata pentru lucrarea efectuată de firma inculpatului Ș la Grădinița cu program prelungit L.

Rezultă totodată și vinovăția inculpatului Ș pentru comiterea infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută de art. 6/1 alineat 1 din Legea nr. 78/2000, constând în aceea că, în cursul lunii decembrie 2009 a dat pentru P

suma de 3.000 lei la solicitarea inculpatului U pentru care acesta să își exercite influența asupra inculpatei P , astfel încât aceasta să facă plata sumei alocate pentru plata lucrării efectuate la Grădinița cu program prelungit L.

În ceea ce o privește pe inculpata P , Curtea consideră că la dosarul cauzei nu există nicio dovadă că aceasta ar fi pretins sau primit de la

inculpatul Ș pentru P un procent de 3% din contravaloarea lucrărilor achitate de ISJ , din probele administrate în cauză rezultând că suma de 3.000 lei a fost cerută de inculpatul U la solicitarea martorului H , solicitarea transmisă prin intermediul martorului B , fără ca inculpata P să cunoască conținutul discuției purtate între aceștia.

Deși în cuprinsul rechizitoriului s-a arătat că inculpata P nu a semnat dispoziția de plată pentru virarea banilor în contul Grădiniței cu program prelungit L decât după ce inculpatul Ș a achitat 3% din contravaloarea lucrărilor la P (fila 8 rechizitoriu) Curtea constată că nu există nicio dovadă în acest sens, iar afirmațiile prezentate drept probe – „Nu o zis că nu se deblochează banii de la inspectorat până nu trec pe la trezoreră, pe la C ” și „când are chitanța de la C atunci se deblochează de la Inspectorat” nu îi aparțin inculpatei P , ci martorului B , fiind făcute cu ocazia discuțiile telefonice purtate de martor cu inculpatul U la data de 22.12.2009 (filele 203-205 volum II dosar urmărire penală).

La fila 208 a volumului II dosar urmărire penală există procesul-verbal de transcriere a convorbirii telefonice purtată de inculpatul U cu inculpata P , din lecturarea căreia rezultă că inculpata P a aflat abia la 28.12.2009 despre telefonul dat de martorul B inculpatului U în data de 23.12.2009 (când s-a solicitat plata către P a comisionului de 3% din valoarea lucrărilor), inculpatul U mințind-o pe aceasta, în sensul că a refuzat să-i transmită inculpatului Ș mesajul martorului H .

„U – Păi m-o sunat V , știi, că tre să meargă să așa, s-o caute pe C
Doamnă -- Da
U – Mă, zic, de ce s-o caute, mă, că, no... o rezolvat omul, și apoi zice, no, da' cum? Păi zic, nu știu, mă, știai mă să nu, nu...”

Cu toate acestea, așa cum am arătat mai sus, inculpatul U a fost de acord să-i transmită inculpatului Ș propunerea martorului H , comunicată prin intermediul martorului B , l-a sunat pe inculpatul Ș și mai apoi i-a comunicat martorului B că inculpatul Ș a fost de acord și „totul e ok”.

În raport de aceste probe este evident că inculpata P , nu numai că nu a știut despre discuțiile purtate de inculpații U și Ș cu martorii H și B , ci și că inculpații au încercat să denatureze conținutul acestora.

Instanța de apel a constatat că inculpata P nici măcar nu l-a sunat pe inculpatul U să-i spună că au intrat banii alocați (deși acesta îi ceruse acest lucru) deoarece a crezut „că știe toată lumea” (fila 208 volum II dosar

urmărire penală), aspect care denotă dezinteresul acesteia față de problema financiară a inculpatului Ș

Pe de altă parte se reține că banii au fost virăți în contul ISJ la data de 24.12.2013, dată la care inculpata a și semnat dispoziția de plată pentru toate lucrările cuprinse în anexa nr. 1, nu doar pentru lucrarea efectuată la Grădinița cu program prelungit Livada.

În cauză au fost audiați și martorii D , la Grădinița cu program prelungit L , P la ISJ și B , la ISJ care au arătat în declarațiile date că inculpata P nu le-a cerut să majoreze, să reducă ori să blocheze sumele acordate prin hotărârea de guvern și că aceasta nici nu putea face acest lucru întrucât sumele erau alocate de Ministerul Educației, ISJ fiind ordonator secundar de credite, plata banilor fiind obligatorie, odată ce au fost acordati.

În consecință, instanța de apel a constatat că la dosarul cauzei nu există probe din care să rezulte săvârșirea de către inculpata P a infracțiunii de luare de mită, apreciază că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 10 litera a Cod procedură penală în ceea ce o privește pe aceasta.

De asemenea, instanța de prim control judiciar a apreciat totodată că nu există probe la dosar nici cu privire la săvârșirea de către inculpatul U a infracțiunii de instigare a inculpatei P al luare de mită și de săvârșirea de către inculpatul Ș a infracțiunii de dare de mită față de inculpata P , fiind incidente și în cazul acestora dispozițiile art. 10 litera a Cod procedură penală.

Împotriva deciziei penale nr.75/A din 06 iunie 2013 pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori au declarat recursuri Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea și inculpații U și Ș

În recursul său, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea, a criticat hotărârea atacată, pentru motivul că instanța de prim control judiciar a dispus în mod greșit achitarea inculpaților U pentru instigare la infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.25 rap. la art.254 alin.1 și 2 Cod penal, cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, P pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.254 alin.1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, Ș

pentru infracțiunea de dare de mită, prevăzută de art.255 alin.1 și 2 cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 Cod penal, Cod penal și Ș pentru infracțiunea de dare de mită, prevăzută de art.255 Cod penal, invocând cazul de casare prev. de art.385⁹ pct.17² Cod procedură penală anterior.

Cu ocazia dezbaterilor care s-au desfășurat la termenul de judecată din 26 februarie 2014, procurorul de ședință, a susținut că, deși recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea se întemeiază pe dispozițiile art. 385⁹ pct.17² Cod procedură penală anterior, personal, apreciază că motivele expuse în cuprinsul cererii de recurs pot fi examinate numai prin prisma cazului de casare prevăzut de art.385⁹ pct.18 Cod procedură penală anterior, considerând că s-a stabilit o stare de fapt greșită, însă cazul de casare a fost abrogat prin Legea nr.2/2013, situație în raport de care, criticile parchetului nu mai pot fi cenzurate de instanța de recurs.

Față de această împrejurare, reprezentantul Ministerului Public a precizat că înțelege să nu mai susțină acest motiv de recurs în fața instanței, însă a solicitat ca la pronunțarea unei hotărâri în prezenta cauză instanța să aibă în vedere motivele de recurs formulate în scris de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea.

Recurentul inculpat U, prin apărătorul său ales, a solicitat, în temeiul art.385¹⁵ pct.2 lit.c Cod procedură penală anterior, casarea deciziei atacate și **în principal**, trimiterea cauzei spre rejudecare, întrucât, în opinia apărării este incidentă cauza de nulitate prevăzută de art.197 alin.2 Cod procedură penală, cu privire la publicitatea ședinței de judecată, invocând cazul de casare prev. de art.385⁹ pct.17² Cod procedură penală anterior.

În subsidiar, a invocat cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.12 Cod procedură penală anterior și a solicitat în temeiul art.385⁹ pct.2 lit.b Cod procedură penală, admiterea recursului, casarea deciziei atacate și în rejudecare pe fond, achitarea sa, în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.a Cod procedură penală anterior, pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență, întrucât fapta pentru care a fost trimis în judecată nu există.

A susținut că, în esență, acuzarea se bazează pe faptul că ar fi pretins suma de 3000 lei de la inculpatul Ș pentru organizația P, exercitându-și influența asupra inculpatei P, pentru ca aceasta să vireze suma de bani cuvenită lucrările executate de Ș la grădinița „L”. Din întregul material probator administrat în cauză, nu există nicio probă din care să rezulte fapta pretinderii din partea sa a sumei de 3000 lei de la inculpatul Ș

, precum și faptul că nu s-a făcut dovada vreunei influențe exercitată de către persoana sa asupra inculpatei P, care la acel moment era la Inspectoratul Școlar. A mai arătat că toată acuzarea se bazează pe declarațiile martorului B, o depoziție nesinceră ce ar trebui să fie înlăturată din dosar.

A mai învederat că în tot acest circuit de derulare a banilor, nu putea să intervină nici el, nici Ș, nici P și nici B, întrucât este greu

de crezut că aceste persoane aveau o asemenea influență ca Guvernul României să dea la comandă o hotărâre de guvern. De asemenea, a învederat că destinatarul sumei alocate prin hotărârea de Guvern nu este societatea comercială deținută de inculpatul Ș , ci este grădinița „L ”, ori inculpatul P nu putea să intervină în circuitul de derulare a tranzacțiilor. A mai arătat, totodată, că inculpatul Ș nu se afla la prima operațiune de acest gen și avea cunoștință că dl U nu poate exercita nicio influență întrucât a mai participat la operațiuni similare și cunoștea întreaga procedură.

Recurentul inculpat Ș , prin apărătorul său ales a invocat cazurile de casare prev. de art.385⁷ pct.12 și 17² Cod procedură penală anterior.

A solicitat admiterea recursului, casarea deciziei atacate și *în principal*, achitarea sa, în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.a Cod procedură penală anterior, pentru infracțiunea de cumpărare de influență, prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Pentru acest motiv de recurs a susținut că toate intervențiile telefonice ale coinculpatului U , nu au fost condiționate, inculpatul Ș nu i-a promis nimic acestuia și nici nu i-a oferit ceva în schimb, nici bani, nici daruri, nici alte foloase.

Consideră că a se interpreta că prin enunțuri de genul „vom bea împreună un suc” sau „vom mânca o fleică” ar însemna că a promis bani sau daruri, este forțat și absurd, acest fel de relații între persoana sa și U , între familiile noastre nu se pot concepe, ei întâlnindu-se de zeci de ani, timp în care am băut sute de sucuri și am mâncat împreună cu toți membrii familiei o mulțime de fleici.

În jurul sumei de 3000 lei s-a țesut acest caz, dată fiind declarația martorului (fost învinuit) B care îl acuză pe președintele organizației județene P de a fi solicitat procentul de 3% din suma de 100.000 lei pentru ca aceasta să se plătească .

Nu există nicio probă în afară de cea creată de B care a transmis-o telefonic coinculpatului U , că această sumă ar fi fost cerută de martorul H pentru partid, că plata c/valorii lucrărilor ar fi fost astfel condiționată și nici vreo probă că această sumă ar fi fost plătită de Ș .

Atâta vreme cât din probele aflate la dosar (interceptările convorbirilor telefonice) rezultă că între H și U au avut loc mai multe convorbiri, organele de cercetare nu și-au pus întrebarea de ce a trebuit să intervină în circuit și B care, încearcă să fie cât mai explicit și cu sublinierea faptului că este vorba de plata a 3.000 lei pentru partid, aceasta și pentru discreditarea președintelui organizației județene P . Nici un moment nu s-a pornit de către organele de cercetare și de la această premisă și considerăm noi că, această convorbire telefonică, susținută apoi de declarațiile date de B în faza de urmărire penală și în fața instanței, a fost necesară și probabil impusă

pentru a se putea corobora cu singurele probe existente în dosar, convorbirile telefonice interceptate, care convorbiri analizate separat de aceste declarații interesate și dirijate, ar fi fost doar convorbirile între doi prieteni din care unul a cerut ajutorul celuilalt.

Din înscrisurile depuse la dosar (ridicate de DNA cu ocazia cercetărilor) rezultă că membrii P au efectuat doar două categorii de plăți către partid și anume, cotizații și donații, donațiile fiind de ordinul a mii de lei (între 2000 și 25.000 lei) efectuate de zeci de membrii.

În subsidiar, a solicitat aplicarea dispozițiilor art 5 Cod penal privind legea penală mai favorabilă și să se constate că infracțiunea prevăzută de art.6¹ din Legea nr.78/2000 este sancționată cu o pedeapsă cuprinsă între 2 și 10 ani închisoare, iar în noul Cod penal, această faptă este incriminată de dispozițiile art.292 (1) care prevede limite de pedeapsă cuprinse de la 2 ani la 7 ani închisoare, ceea ce permite instanței de recurs și o reapreciere a pedepsei aplicate.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la data de 18 septembrie 2013.

Având în vedere că la data judecării cauzei în recurs, respectiv la 26 februarie 2014, este în vigoare noul Cod de procedură penală, ale cărui dispoziții sunt de imediată aplicare, este necesar să se stabilească cadrul procesual în raport cu împrejurarea că, în prezent, recursul nu mai este o cale ordinară de atac, iar Înalta Curte nu mai are competența funcțională de a judeca recursul.

Situația tranzitorie expusă anterior este reglementată prin dispozițiile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, care stabilesc atât competența de soluționare, cât și dispozițiile procesuale aplicabile în cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi.

Astfel, în conformitate cu dispoziția tranzitorie anterior menționată, "recursurile în curs de judecată la intrarea în vigoare a legii noi declarate împotriva hotărârilor care au fost supuse apelurilor potrivit legii vechi rămân în competența aceleiași instanțe și se judecă potrivit dispozițiilor legii vechi privitoare la recurs."

Prin urmare, constatând că recursul în prezenta cauză se afla în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, fiind declarat împotriva unei hotărâri supuse apelului potrivit legii vechi, Înalta Curte apreciază că este competentă să soluționeze calea de atac, fiind aplicabile prevederile Codului de procedură penală anterior în materia recursului.

Cu privire la prevederile Codului de procedură penală anterior privind judecarea recursului, Înalta Curte reține că în raport cu data pronunțării deciziei recurate sunt incidente în cauză dispozițiile Legii nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești.

Sub acest aspect, se constată că decizia penală recurată a fost pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze Penale cu Minori, la data de 06 iunie 2013, deci ulterior intrării în vigoare, la 15 februarie 2013, a Legii nr. 2/2013, fiind supusă casării exclusiv în limita motivelor de recurs prevăzute în art. 385⁹ Cod procedură penală anterior, astfel cum au fost modificate prin actul normativ menționat.

Din examinarea cazurilor de casare expres prevăzute de textul de lege anterior menționat, rezultă că prin limitarea obiectului judecății în recurs, legiuitorul a urmărit ca nu orice încălcare a legii de procedură penală sau a legii substanțiale să constituie temeiuri pentru a casa hotărârea atacată, ci numai acelea care corespund unuia dintre cazurile de casare prevăzute de lege.

Astfel, reexaminarea integrală a cauzei de către instanța de apel, în condiții similare cu cea desfășurată de instanța de fond, a condus în mod firesc la concluzia că devoluțiunea în fața instanței de recurs trebuie limitată numai la anumite chestiuni de drept prevăzute limitativ de lege.

Examinând recursurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea și de inculpații U și Ș , conform dispozițiilor art.385⁹ Cod procedură penală anterior, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 2/2013 dar și a prevederilor art. 5 Cod penal, privind aplicarea legii penale mai favorabile, Înalta Curte constată că acestea sunt nefondate pentru următoarele considerente:

Consacrând efectul parțial devolutiv al recursului, reglementat ca a doua cale de atac ordinară, art.385⁹ Cod procedură penală anterior stabilește în alin.(2) că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele motivelor de casare prevăzute de art.385⁹ din același cod.

Rezultă, așadar, că în cazul recursului declarat împotriva hotărârilor date în apel nici recurenții, nici instanța nu se pot referi decât la lipsurile care se încadrează în cazurile de casare prevăzute de lege, neputând fi înlăturate pe această cale toate erorile pe care le cuprinde decizia recurată, ci doar acele încălcări ale legii ce se circumscriu unuia dintre motivele de recurs limitativ reglementate de art.385⁹ Cod procedură penală.

Din examinarea actelor dosarului, instanța de apel, în baza evaluării proprii, juste a probelor administrate în cursul urmăririi penale, a celor readministrare în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate în etapa cercetării judecătorești a reținut corect situația de fapt și vinovăția inculpaților U și Ș

I. În recursul său, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Oradea a criticat decizia atacată sub aspectul greșitei achitări în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit.a

Cod procedură penală a inculpaților: P sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000; U , sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.254 alin. 1 și 2 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000. Ș , sub aspectul săvârșirii infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 6 din Legea nr.78/2000.

Parchetul a considerat că soluția de achitare a inculpaților, fundamentată juridic pe cauza de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute la litera „a” a articolului 10 Cod procedură penală, apare ca fiind rezultatul unei greșitei interpretări a materialului probator administrat în cauză, cu consecința reținerii unei situații de fapt eronate.

Potrivit dispozițiilor art.385⁹ pct.17² Cod procedură penală anterior, hotărârea este supusă casării când aceasta este contrară legii sau când prin aceasta s-a făcut o greșită aplicare a legii.

Înalta Curte constată că, deși parchetul își întemeiază formal recursul pe cazul de casare prevăzut de art. 385⁹ pct.17² Cod procedură penală anterior, motivele de recurs dezvoltate în scris prin care se contestă situația de fapt reținută de instanța de apel puteau fi examinate prin prisma cazului de casare prevăzut de art.385⁹ pct.18 Cod procedură penală anterior, care permitea , în mod excepțional reexaminarea situației de fapt de către instanța de recurs.

Unul dintre cazurile de casare abrogat în mod expres de Legea nr. 2/2013 a fost și cel reglementat anterior în art. 385⁹ pct. 18 Cod procedură penală anterior, situație în care criticile formulate de parchet care se subsumau acestor prevederi legale nu mai pot face obiectul examinării de către instanța de ultim control judiciar.

Aceasta verificare nu mai este permisă de lege, cât timp art. 385⁹ Cod procedură penală anterior reglementează doar motive de casare ce vizează chestiuni de drept ale hotărârilor recurate.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 385⁹ pct. 18 Cod procedură penală anterior, hotărârile sunt supuse casării atunci când s-a produs o gravă eroare de fapt cu consecința pronunțării unei soluții greșite de achitare sau de condamnare.

Or, prin prisma modificărilor legislative intervenite, cum s-a arătat și în literatura de specialitate, recursul constituie o jurisdicție exercitabilă numai în cazuri strict determinate, reprezentând violări ale legii ducând la o judecată care nu poartă asupra fondului, ci exclusiv asupra corectei aplicări a legii. De aceea, instanța de casare nu apreciază faptele, nu decide asupra vinovăției și pedepselor aplicabile; nu judecă procesul propriu zis, judecând exclusiv dacă din punctul de vedere al dreptului, hotărârea atacată este corespunzătoare.

În acest context, recursul nu este o cale de atac asemănătoare apelului, natura sa juridică fiind în principiu cea a unei căi de reformare sub aspect legal, de drept și nu faptic, excluzând rejudecarea pentru a treia oară a unei cauze exact în parametrii în care a avut loc judecata în primele două grade de jurisdicție (fond și apel).

Legislația procesual penală actuală instituie teoria casării numai a aspectelor de drept legate de nelegalitatea hotărârilor penale ceea ce reprezintă esența recursului în al treilea grad de jurisdicție.

Astfel criticile parchetului privind greșita achitare în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală anterior a inculpaților, precum și cererea de condamnare a acestora pentru infracțiunile pentru care au fost achitați, excede cazurilor de casare prevăzute de art. 385⁹ Cod procedură penală anterior, întrucât implică stabilirea sau cenzurarea situației de fapt.

Recursul nu are drept scop soluționarea unei cauze penale prin reaprecierea faptelor, stabilirea vinovăției inculpaților, astfel cum a solicitat parchetul, ci doar sancționarea hotărârilor neconforme cu legea materială și procesuală.

Așadar, fiind o cale de atac cu devoluție în drept, cazurile de casare au drept finalitate verificarea legalității hotărârii sub aspectul modului în care au fost aplicate și interpretate dispozițiile legale prin raportare la faptele constatate de instanțele de apel și recurs.

Ca atare, recursul nu provoacă un control integral din partea instanței de recurs, fiind exclusă rejudecarea pentru a treia oară a unei cauze în parametrii în care stabilirea adevărului a avut loc în primele două grade de jurisdicție.

Cum prin motivele de recurs invocate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Oradea nu se invocă nelegalitatea hotărârii, ci se solicită o rejudecare a cauzei prin reaprecierea și cenzurarea probelor, cu consecința stabilirii unei alte situații de fapt decât cea avută în vedere de instanțele de fond și apel, se constată că recursul este nefondat.

II. În ceea ce privește recursul inculpatului U. :

I. Inculpatul U. a solicitat, pentru cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.17² Cod de procedură penală anterior, casarea hotărârilor pronunțate în cauză și trimiterea cauzei pentru rejudecare la instanța de fond, întrucât prin hotărârea pronunțată, prima instanță a făcut o greșită aplicare a legii, nerespectând dispozițiile privind publicitatea ședinței de judecată la termenul de judecată din 12.06.2012.

A susținut că la cererea apărătorului ales al inculpatei P. , instanța de fond a încuviințat solicitarea ca dezbaterea să se desfășoare în ședință nepublică, sens în care a dispus în baza art.290 alin.2 Cod procedură penală referitoare la publicitatea ședinței de judecată , iar pe de altă parte, instanța a omis să menționeze dacă această măsură este valabilă pentru tot cursul sau pentru o

anumită parte a judecării cauzei, fapt ce în opinia sa constituie o încălcare a dispozițiilor art.290 alin.2 Cod procedură penală și atrage incidența dispozițiilor art.197 alin.2 Cod procedură penală.

Cu privire la acest motiv de recurs, Înalta Curte reține că, potrivit dispozițiilor art. 127 din Constituția României, ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege.

Orice persoană are dreptul la judecarea în mod public a cauzei sale de către instanța care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa, în conformitate cu prevederile art. 1 paragraful 1 teza I din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului.

Procedura de judecată este prevăzută numai prin lege, așa cum rezultă din art. 126 alin. 2 teza II din Constituția României.

Potrivit dispozițiilor art. 290 alin.1 Cod procedură penală, ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege.

Codul de procedură penală reglementează două cazuri de excepție de la regula publicității, astfel:

1. situația când se declară „ședința secretă”, în ipotezele și conform regulilor instituite de art. 290 alin 2 - 4 Cod procedură penală, potrivit cărora ședința se declară secretă dacă judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnității, sau vieții intime a unei persoane.;

2. situația în care în ședință are loc judecarea infractorului minor, aceasta se desfășoară separat de celelalte ședințe, fiind nepublică, potrivit dispozițiilor art. 485 alin. 1 și 2 Cod procedură penală.

O altă reglementare de excepție de la regula publicității este prevăzută de o lege specială și se referă la situația prevăzută în art. 24 alin.1 din Legea 678/2001, potrivit căreia ședințele de judecată în cauzele privind infracțiunea de trafic de persoane prevăzută la art. 13 – trafic de minori și de pornografie infantilă prevăzută la art. 18, nu sunt publice.

Aceste excepții, respectiv dispozițiile legale prin care sunt instituite, sunt în concordanță deplină cu dispozițiile art. 6 paragraful 1 teza II din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, potrivit cărora ședința poate fi nepublică, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță, atunci când în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Raportând cauzei textele de lege invocate, instanța de recurs constată că cererea formulată de inculpatul U , privind casarea hotărârilor pronunțate și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, întrucât nu au fost respectate dispozițiile privind publicitatea ședinței de judecată, este nefondată.

Din examinarea actelor dosarului se reține că, din cuprinsul încheierii de ședință din 12.06.2013 pronunțată de Tribunalul Satu Mare (fila 131 dosarul instanței de fond) rezultă că în ședința publică din 12.06.2013, apărătorul inculpatei P a solicitat instanței se declare judecarea cauzei în cameră de consiliu sau în ședință nepublică pentru formularea unor obiecțiuni privind concluziile cuprinse în referatul de evaluare al inculpatei, obiecțiuni care ar prezenta un caracter personal.

Instanța de fond, constatând ca fiind întemeiată, a admis această cerere și conform art. 290 alin.2 Cod procedură penală, a declarat ședința nepublică.

Atâta timp cât textul de lege în temeiul căruia instanța și-a motivat dispoziția – art. 290 alineat 2 Cod procedură penală – permite acest lucru, în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 197 alineat 2 Cod procedură penală, care de altfel se referă la situația ignorării publicității ședinței, iar nu la cea a declarării acesteia nepublice.

2. În ceea ce privește critica inculpatului U, invocată prin apărătorul său ales, atât în motivele scrise de recurs, cât și oral, cu ocazia dezbaterilor în ședința publică din 26 februarie 2014, referitoare la greșita sa condamnare pentru infracțiunea de trafic de influență, întrucât fapta nu există, solicitând achitarea sa, în temeiul art.11 pct. 2 lit. a rap. la art.10 lit. a Cod procedură penală anterior, pe care o încadrează în cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.12 Cod procedură penală, se constată că este nefondată.

Având în vedere, situațiile în care se poate cenzura hotărârea pronunțată de instanța de apel, expuse în prima parte a considerentelor prezentei decizii, Înalta Curte constată că motivele invocate de către recurentul inculpat U care solicită să se constate că fapta de trafic de influență reținută în sarcina sa, *nu există*, nu se circumscriu cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 12 Cod procedură penală.

Mai mult, așa cum s-a arătat în decizia penală nr. 815 din 20 martie 2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, cazul de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 12 teza I Cod procedură penală „nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni”, este incident, dacă instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, reținând o situație de fapt corectă, însă în mod greșit a apreciat că fapta constituie o anumită infracțiune, deși în realitate lipsește unul din elementele constitutive ale acesteia, soluția fiind contrară legii.

Situația de fapt, verificarea concordanței dintre cele reținute în hotărârea de condamnare și probele administrate, poate fi cenzurată numai prin prisma cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 Cod procedură penală anterior referitor la eroarea gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare.

Or, în condițiile în care prin Legea nr. 2/2013 cazul de casare prevăzut la pct. 18 din Codul de procedură penală a fost abrogat, este evident că elementele ce țin de temeinicia hotărârii recurate nu mai pot fi analizate de instanța de recurs.

În cazul hotărârilor atacabile și cu apel, recursul este o cale de atac de reformare, prin intermediul căruia se exercită un control de legalitate, analiza purtând numai asupra elementelor de drept ce nu au fost soluționate în mod corect, pe când erorile de fapt, ca și cele de apreciere a instanței, nu pot face obiectul analizei instanței de recurs.

Motivele recurentului inculpat conduc la schimbarea situației de fapt reținută cu caracter definitiv de către instanța de apel și vizează exclusiv modalitatea de interpretare a probatoriului, împrejurări ce nu mai pot fi cenzurate, de instanța de recurs.

Față de cele arătate, Înalta Curte urmează a respinge recursul declarat de inculpatul U

III. În ceea ce privește recursul declarat de inculpatul Ș :

I. În recursul său, inculpatul Ș , critică decizia atacată pentru greșita sa condamnare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de cumpărare de influență, întrucât probele administrate în cauză nu au fost în măsură să răstoarne prezumția de nevinovăție, fapta neîntrunind elementele constitutive ale acestei infracțiuni și în consecință solicită achitarea sa în temeiul art.11 pct. 2 lt. a rap. la art.10 lit. d Cod procedură penală.

Potrivit dispozițiilor art. 385⁹ alin. (1) pct. 12 Cod procedură penală anterior, hotărârile sunt supuse casării când nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni sau când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost trimis în judecată, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 334-337.

Așa cum rezultă din verificarea actelor dosarului, instanța de apel, în baza evaluării proprii, juste a probelor administrate în cursul urmăririi penale, a celor readministrate în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate în etapa cercetării judecătorești și a celor administrate cu respectarea dreptului la apărare al părților în faza apelului, a reținut corect situația de fapt și vinovăția inculpatului.

Pornind de la critica formulată de recurentului inculpat Ș referitoare la lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de influență, se impun a fi făcute câteva considerații de ordin teoretic asupra elementului material al laturii obiective și latura subiectivă a infracțiunii menționate.

Potrivit art.6¹ din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, infracțiune de cumpărare de influență constă în:..promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri ori alte foloase, direct sau indirect unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență

asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu...”.

Din interpretarea dispozițiilor legale sus-menționate rezultă că sub aspectul laturii obiective, condițiile ce se cer a fi îndeplinite pentru realizarea acțiunii cumpărătorului de influență sunt următoarele:

- să se fi realizat una dintre modalitățile alternative de săvârșire a faptei, respectiv promisiunea, oferirea, darea de bani, daruri ori alte foloase;

- promisiunea, oferirea sau darea să aibă ca obiect bani, daruri sau alte foloase;

- promisiunea, oferirea sau darea să se fi comis anterior sau concomitent îndeplinirii sau neîndeplinirii de către funcționar a actului pentru care a fost traficată influența;

- actul pentru realizarea căruia autorul cumpără influența se referă la un act privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului sau la un act contrar acestor îndatoriri.

Prin „promisiune”, ca modalitate normativă alternativă de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de cumpărare de influență se înțelege un angajament pe care și-l ia o persoană față de altă persoană că va face un anumit lucru. În cazul infracțiunii de cumpărare de influență, promisiunea, constă în obligația pe care cumpărătorul de influență și-o ia față de vânzătorul de influență, de a-i remite în viitor o sumă de bani sau alte foloase pentru ca cel din urmă să intervină pe lângă un funcționar în scopul determinării acestuia să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, sau să facă un act contrar acestor îndatoriri.

Pentru a realiza elementul material al laturii obiective a infracțiunii de cumpărare de influență, promisiunea, care este un act unilateral al cumpărătorului de influență, indiferent că este făcută verbal sau în scris, că este expresă sau tacită, trebuie să fie serioasă și nu vagă sau imposibil de realizat.

Sub aspectul subiectiv, infracțiunea de cumpărare de influență se săvârșește cu intenție, respectiv făptuitorul își dă seama și vrea să cumpere influența reală sau presupusă a unei persoane (traficantul de influență) asupra unui funcționar.

Infracțiunea de cumpărare de influență este o infracțiune momentană; ea se consumă în momentul în care făptuitorul promite, oferă sau dă persoanei care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, banii, bunurile sau foloasele.

Înalta Curte reține că, potrivit art. 62 Cod procedură penală, în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele pe bază de probe. Aspectele referitoare la probe, mijloace de probă și aprecierea lor sunt reglementate de art. 63-64 Cod procedură penală.

Conform art. 65 Cod procedură penală, sarcina administrării probelor revine organului de urmărire penală și instanței de judecată, în baza prezumției de nevinovăție, inculpatul nefiind obligat să-și dovedească nevinovăția. În cazul când există probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie, potrivit art. 66 alin. 2 Cod procedură penală.

Dreptul să probeze lipsa de temeinicie a probelor în acuzare, drept procesual recunoscut de lege acuzatului, nu presupune simpla contestare ori criticare a probelor de vinovăție, o interpretare proprie a acestor probe și combaterea lor exclusiv prin exprimarea unor opinii personale. Folosind expresia „are dreptul să probeze”, legiuitorul a impus acuzatului, deopotrivă ca și acuzării, obligația de a proba apărările sale sau lipsa de temeinicie a probelor în acuzare.

În consecință, în aplicarea principiului general înscris în art. 62 Cod procedură penală, în cazul în care există probe de vinovăție, lipsa de temeinicie a probelor în acuzare se probează tot cu probe, iar nu prin simpla negare, prin interpretări proprii, deoarece – potrivit art. 63 alin. 2 Cod procedură penală, aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Raportând cauzei aceste texte de lege se constată că instanța de apel, în baza materialului probator administrat, a stabilit corect situația de fapt și vinovăția inculpatului Ș

Din actele dosarului se reține că, inculpații U , P și Ș sunt membrii P , respectiv N , la data comiterii faptelor inculpatul U având funcția de al Direcției Generale a Finanțelor Publice , inculpata P fiind inspector la ISJ , iar inculpatul Ș , fiind administratorul mai multor societăți, una din societățile comerciale deținute de acesta, SC N SRL având încheiat cu Grădinița cu program prelungit L un contract de lucrări privind extinderea și reabilitarea acestei unități de învățământ – contract de lucrări nr. 521/14.12.2007 în valoare de 1.010.265,3 lei (fără TVA).

Contractul mai sus arătat a fost completat ulterior cu 2 acte adiționale, respectiv actul adițional nr. 1 (prin care s-a convenit de comun acord, ca termenul de execuție a lucrării să se prelungească până în data de 31.08.2008 și să se suplimenteze valoarea contractului de lucrări până la suma de 1.512.393,63 lei fără TVA) și actul adițional nr. 2 din 01.09.2008 (prin care s-a stabilit ca termenul de execuție a lucrării să poată fi prelungit până la data de 30.11.2008, cu condiția ca plățile restante ale facturilor și situațiile de lucrări extinse să fie achitate integral, s-a constatat că lucrările de extinderea și reabilitarea sunt efectuate în proporție de

90%, dar neachitate în totalitate, constructorul obligându-se să reia activitatea de execuție a lucrărilor în funcție de disponibilitățile financiare ale beneficiarului).

Lucrările executate în baza acestui contract au fost finalizate în toamna anului 2008, însă recepția efectivă s-a făcut la data de 05.02.2009; la data finalizării lucrărilor societatea deținută de inculpatul Ș mai avea de primit aproximativ 600.000 lei din totalul sumei cuprinse în contract.

Întrucât lucrarea contractată la Grădinița cu program prelungit L era cuprinsă într-un program național cu finanțare guvernamentală (fondurile fiind asigurate de către Ministerul Educației, inspectoratele școlare județene având rol de ordonator principal de credite, în urma alocării sumelor de bani prin hotărâre de guvern), începând cu finalul anului 2008, în contextul economic existent la data respectivă, au apărut întârzieri la plata lucrărilor contractate.

În aceste condiții, inculpatul Ș a început să facă demersuri în vederea recuperării creanței sale prin promovarea unei acțiuni civile în instanță, acțiune admisă de Tribunalul Satu Mare, însă executarea hotărârii judecătorești nu a putut duce la recuperarea sumelor datorate.

Totodată, inculpatul Ș a apelat la inculpatul U, la Direcția Generală a Finanțelor Publice pentru a-și recupera suma restantă; cei doi inculpați sunt prieteni vechi, relația de prietenie dintre aceștia fiind recunoscută de aceștia în declarațiile date în fața instanței de fond.

La cererea inculpatului Ș, inculpatul U și-a traficată influența pe care o avea asupra colegilor din partid pentru ca inculpatul Ș să primească banii datorati pentru lucrările efectuate la Grădinița cu program prelungit L.

Deși inculpații Ș și U nu au recunoscut aceste demersuri, din probele administrate în cauză rezultă cu certitudine vinovăția acestora.

În declarațiile date în fața instanței de fond și instanței de apel, inculpații U și Ș au arătat că se consideră nevinovați și nu recunosc faptele de care sunt acuzați, iar în fața instanței de recurs au solicitat achitarea, considerând că acuzațiile sunt neprobate.

Astfel, fiind audiat la instanța de fond, inculpatul Ș a relatat că:
„Nu mă consider vinovat de săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina mea.

Pe inculpatul U îl cunosc de mai bine de 25 de ani, fiind în relații de prietenie. Pe inculpata P nu am cunoscut-o, ne-am întâlnit o singură dată, în L, în legătură cu discuțiile legate de plata lucrărilor pe care societatea mea le-a efectuat la o grădiniță din L iar inculpate P, deținea funcția de inspector

Arat că, SC N SRL, la care sunt asociat unic și administrator, a efectuat lucrări cu mai multe instituții publice dintre care unele aparținând de IJȘ

încă în urmă cu 10-15 ani. Una dintre aceste lucrări, viza lucrări de extindere și reabilitare la Grădinița cu PP din L. . După finalizarea lucrărilor și recepția finală a acestora, care a avut loc la data de 05 februarie 2009, întrucât nu ne-a fost achitat în întregime costul acestor lucrări, ne-am adresat în scris Inspectoratului Școlar Județean pentru plata diferenței din contract, menționând că ne vom adresa și justiției pentru recuperarea acestor sume. La acea dată, din câte îmi amintesc inculpata P nu deținea funcția de inspector

Întrucât nu a fost făcută plata, am promovat acțiune la instanța de judecată pentru recuperarea banilor.

Nu corespunde adevărului faptul că i-aș fi cerut inculpatului U să intervină în vreun fel pe lângă inculpata P , care la acea dată respectiv, decembrie 2009, deținea funcția de inspector , pentru că aceasta, să dispună virarea sumelor de bani către Grădinița cu PP L și în continuare pentru plata lucrărilor efectuate de societatea mea. Menționez că un astfel de demers nu își are rostul, cât timp plata acestor lucrări a fost stabilită printr-o hotărâre de Guvern, HG nr. 1531/2009 (MO 868/14 dec.2009), hotărâre prin care de altfel s-a dispus plata și la alte 16 unități școlare din județul , așa încât inspectorul școlar general nu putea să nu respecte această hotărâre de Guvern.

Menționez că în nicio ocazie nu am cerut ajutorul inculpatului U , care deținea o funcție de conducere la Finanțele județene, să mă sprijine în vreun fel pentru ca societatea mea să primească sumele de bani datorate pentru efectuarea lucrărilor la grădinița din L . Este posibil ca la întâlnirile cu acesta să fi discutat dacă am primit sau nu banii, dar în nici un caz, nu i-am cerut ajutorul de maniera în care și acesta ar fi avut un avantaj în cazul în care aș fi încasat banii.

Sunt membru P de mai mulți ani, dar nici mai înainte de a fi virată în cursul lunii decembrie 2009 cei 100.000 lei noi, reprezentând costul lucrărilor efectuate la grădinița din L și, nici după acest moment nu am făcut donații la P nici în și nici în .

Menționez de asemenea, că nu corespunde adevărului faptul că ar fi fost condiționată virarea sumei de 100.000 lei în contul lucrărilor de la grădinița din L de plata vreunei cotizații sau efectuarea vre-unei donații către P .

Este adevărat faptul că în baza relației de prieteniei pe care o am cu inculpatul U , în drumurile pe care le făceam la , eu locuind la , mai ieșeam împreună la o ciorbă dar cu aceste ocazii nu discutam despre problemele specifice societății mele, noi având un compartiment economic bine pus la punct. (...)

Nu corespunde adevărului faptul că i-aș fi cerut inculpatului U să intervină pe lângă președintele organizației P , H pentru ca acesta la rândul său să determine la București includerea acestei grădinițe la care

societatea mea a efectuat lucrări pe lista ce urma a fi trecută în vre-o HG. Este adevărat, în schimb, faptul că eu m-am întâlnit la sediul biroului parlamentar din cu H , ocazie cu care am discutat aceste aspecte, dar acesta mi-a explicat că întârzierea plăților este o situație generalizată la nivelul țării și că nu poate face nimic în sensul vre-unei plăți anticipate, special pentru grădinița din L .

Nu i-am cerut în mod expres inculpatului U să-mi intermedieze o întâlnire cu președintele P dar, la un moment dat aflându-mă la o cafea cu inculpatul U acesta m-a dus cu mașina la d-nul H după ce au mi-am lăsat mașina la spălat la un OMW. Menționez că nu era cazul ca inculpatul U să-mi intermedieze o asemenea întâlnire, deoarece eu personal îl cunosc destul de bine pe d-nul .

Nu am realizat nici o intervenție pe lângă inculpații U sau P cu privire la plata lucrărilor efectuate la grădinița din L deoarece eram pe deplin conștient că acestea nu pot să influențeze în vreun fel plata acestor lucrări”.

În declarația dată în fața instanței de fond, inculpatul U a susținut că:

„Nu mă consider vinovat de săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina mea. Regret nespun faptul că am ajuns în fața instanței în calitate de inculpat deoarece până în prezent nu am încălcat legea sau "Cuvântul lui Dumnezeu".

Îl cunosc pe inculpatul Ș cu care suntem prieteni vechi. O cunosc de asemenea și pe inculpata P , cu toții suntem colegi în P .

Nu corespunde adevărului faptul că aș fi pretins sau că aș fi primit de la inculpatul Ș vreo sumă de bani pentru mine, pentru inculpata P sau pentru P , sumă ce ar reprezenta un procent din contravaloarea unor lucrări efectuate de societatea administrată de inculpatul Ș la unități școlare din jud. .

Este adevărat faptul că am vorbit la telefon atât cu P de H cât și cu inculpata P , în legătură cu intrarea anumitor sume de bani ce reprezentau contravaloarea lucrărilor efectuate de societatea administrată de inculpatul Ș , N SRL . Aceste convorbiri telefonice aveau drept scop o simplă informare în legătură cu intrarea acestor sume de bani. Uneori comunicam și inculpatului Ș rezultatul discuțiilor pe care le-am avut cu H sau inculpata P .

Așa cum am mai arătat, nu corespunde adevărului faptul că aș fi pretins și primit de inculpatul Ș vreo sumă de bani, de altfel consider că există neconcordanțe în ce privește starea de fapt reținută în rechizitoriu în sensul că aș fi

pretins banii pentru a-i remite inculpatei P care, la rândul său, i-a primit pentru a-i remite mai departe P.

În realitate, inculpatul Ș nu mi-a remis nici o sumă de bani și nici nu a făcut, din câte cunosc, donații partidului. Cunosc faptul că în cursul urmăririi penale a fost verificată contabilitatea P și nu a rezultat existența depunerii vre-unei sume de bani de către inculpatul Ș. Contabilitatea P era ținută de soția mea U.

Nu corespunde adevărului nici faptul că aş fi determinat-o în vreun fel, prin discuții directe sau prin alte mijloace, pe inculpata P să primească de la inculpatul Ș un procent de 3% din contravaloarea lucrărilor achitate de Inspectoratul Școlar, ce era condus la acea vreme de inculpata P, către firma administrată de inculpatul Ș pentru ca inculpata P să dispună efectuarea acestei plăți.

Nu corespunde adevărului nici faptul că mai înainte de luna decembrie 2009 aş fi purtat discuții cu P H în legătură cu efectuarea de către acesta a unor demersuri pentru alocarea prin Hot. de Guvern a unor sume de bani pentru Inspectoratul Școlar (...).

Discuțiile purtate cu H au fost doar pentru informarea mea, așa cum am mai arătat.

Nu corespunde adevărului faptul că i-aș fi facilitat inculpatului Ș întâlniri cu deputatul H. În acest context arăt că nu era necesar să intermediez eu o întâlnire între cele două persoane cât timp acestea sunt colegi în cadrul P și se cunoșteau anterior.

Consider că probele administrate în acest dosar nu reușesc să dovedească vinovăția mea și a celorlalți inculpați.

În legătură cu convorbirea telefonică la data de 22 decembrie 2009 între mine și numitul B arăt că îmi amintesc acea discuție, eu eram în trafic, îmi amintesc că s-a și întrerupt la un moment dat convorbirea dar nu cunoșteam la momentul discuției despre ce este vorba atunci când B mi-a vorbit de un procent de 3% respective despre 3000 lei la un miliard. (...)

Nu puteam să-i cer inculpatului Ș vreun avantaj material sau vreo sumă de bani de pe urma încasării de acesta a unor lucrări efectuate prin societatea administrată, cât timp cunoșteam că inculpatul Ș, ca agent comercial, cunoștea traseul acestor sume de bani pe care și eu îl cunoșteam ca lucrător în cadrul finanțelor”.

Din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice rezultă, atât natura relațiilor dintre cei trei inculpați, cât și interesul inculpatului Ș în recuperarea unor sume restante de bani, activitățile acestuia de cumpărare a influenței inculpatului U, inclusiv modul de traficare a influenței

inculpatului U , întâlnirile repetate ale acestuia cu inculpatul Ș și apoi intervențiile la persoanele cu putere de decizie în alocarea și plata sumelor de bani

Datele ce rezultă din convorbirile telefonice interceptate se coroborează cu declarațiile date de martorul B , atât din cursul urmăririi penale, când avea calitatea de învinuit, cât și din cursul cercetării judecătorești, când a fost audiat în calitate de martor.

Din declarația dată în fața instanței de fond, martorul B , fost P a relatat că: „îmi amintesc faptul că în anul 2009 în urma unei discuții pe care am avut-o cu președintele organizației județene H , l-am sunat pe inculpatul U căruia i-am cerut să-l sune pe acest Ș , pe care nu-l cunoșteam și să-i ceară să treacă pe la trezorerul partidului să achite 3% din contravaloarea unor lucrări din L . La acel moment nu cunoșteam cu exactitate despre ce este vorba. De asemenea martorul H mi-a spus că inculpatul U știe mai multe.

În cadrul discuției telefonice pe care am avut-o cu inculpatul U l-am întrebat mai exact despre ce este vorba, iar acesta mi-a spus că este vorba de suma de 100 mii lei iar eu am făcut un calcul cât reprezintă 3% din 100 mii lei, ajungând la concluzia că este vorba de 3000 lei. Nu îmi amintesc ca în cadrul acelei discuții sau într-o altă ocazie să fi stabilit și alte detalii cu privire la plata acestui procent de 3 % de către inculpatul Ș .

Așa cum am mai arătat nu cunoșteam la momentul discuției telefonice cu inculpatul U de ce trebuia inculpatul Ș să treacă pe la trezorerie să achite 3% din contravaloarea unei lucrări, martorul H spunându-mi anterior că inculpatul U știe mai multe despre această sumă.

În discuția inițială avută cu martorul H și când acesta mi-a cerut să-l sun pe inculpatul U mi-a spus și faptul că „ altfel nu se deblochează banii". Nu știu în mod concret cine trebuia să deblocheze banii, dar bănuiesc că persoanele responsabile de la inspectorat.(...)

Nu cunosc alte situații în care unor agenți economici sau altor membrii de partid să li se pretindă 3% sau alt procent din sume pe care aceștia ar urma să le încaseze pentru partid.

Nu cunosc dacă inculpatul Ș a trecut sau nu pe la trezorerul partidului și nici dacă inculpatul U a transmis mai departe către inculpatul Ș ceea ce eu i-am transmis la solicitarea martorului H .

Eu nu aveam atribuții și nici nu am verificat dacă Ș sau altă persoană și-a plătit sau nu cotizația.

Așa cum am mai arătat eu am transmis cu exactitate mesajul transmis de președintele organizației respectiv ca Ș să treacă pe la trezorer să plătească 3% din veniturile lucrării de la L .

Nu știu dacă neplata acelei cote de 3% putea împiedica plata de către Inspectorat a restanței către SC N , dar nu cred acest lucru.

Nu știu cine sau în ce modalitate a fost alocată această sumă de 100 mii lei pentru a fi plătită către societatea administrată de inculpatul Ș și nu aveam cunoștință cum putea fi blocată plata acestei sume de către Inspectorat”.

Din procesul-verbal de transcriere a conținutului convorbirii telefonice purtate de inculpații U și Ș la data de 27.07.2009, rezultă că inculpatul Ș îi comunica inculpatului U care sunt unitățile la care a executat lucrări, iar inculpatul U îi comunica sumele de bani pe care urma să le primească acestea de la guvern.(la fila 44 volum II dosar urmărire penală)

Întrucât convorbirea s-a întrerupt, cei doi poartă o nouă discuție pe aceeași temă (filele 46-47 volum II dosar urmărire penală), iar la un moment dat inculpatul U îi spune inculpatului Ș că el a luat cei mai mulți bani, fiind printre „privilegiați”.

Ulterior, la data de 17.10.2009, inculpatul U îl sună pe inculpatul Ș , ocazie cu care îi spune că a vorbit cu „A. ” – inculpata P - , însă aceasta i-a spus că plata banilor nu depinde de ea, ci de prefect, motiv pentru care inculpatul U a vorbit cu prefectul, care i-a promis că „se ocupă de problemă”, dar că nu promite nimic, precizând totodată că suma de bani va fi repartizată la și va primi și inculpatul Ș .

Nemulțumiți de cele discutate cu prefectul, inculpatul U îi spune inculpatului Ș că pentru rezolvarea problemei trebuie să vorbească cu martorul H , al P și în Parlamentul României, împrejurare ce rezultă din procesul-verbal de transcriere a convorbirii telefonice purtate de cei doi inculpați la data de 20.10.2009, inculpatul U afirmând: „trebe vorbit cu omul care face, cu al nostru, cu H ” (fila 73 volum II dosar urmărire penală).

Ca urmare, în aceeași zi, 20.10.2009 inculpatul U îl sună pe martorul H de două ori pentru a-i cere acestuia să facă demersurile necesare în vederea includerii în hotărârea de guvern și a sumelor pe care trebuia să le primească inculpatul Ș pentru lucrările efectuate la Grădinița cu program prelungit L ; din conținutul convorbirilor telefonice mai sus arătate rezultă că inculpatul U a vorbit și cu inculpata P despre suma de bani datorată de ISJ inculpatului Ș , însă aceasta i-a spus că nu depinde de ea (fila 78 volum II dosar urmărire penală):

“U : - N poți să faci ceva pentru grădinița de la L ? 5 miliarde are de încasat.

H : - Măi nu știu, nu știu, grădinița de la L ?

U : - Da!
H : - Și unde-îprinsă, la Inspectoratul Școlar?
U : - Da! La Inspectoratul Școlar, da! Amu cu A am vorbit,
dar na depinde de tine.

.....
U : - Poți să faci, dacă poți să faci cumva ceva, ști tu că 5 miliarde nu-i mult mă de încasat...

H : - Știu N o să văd ce se poate, dar spun listele le-am făcut de vreo trei săptămâni, le-am și depus la Minister, la Ministerul de Finanțe, îi la știu eu pe unde fie pe ordonanța 7 la primul ministru.

U : - Ihm. Vezi dacă poți să faci ceva atunci vorbim când vi acasă, bine?

H : - Bine, bine. Mă încerc, dar știu.

U : - Te rog, insistă, *insistă!*

H : - Știu că L am pus-o cu un miliard dacă-mi amintesc.

U : - ihm. Na, insistă, vezi dacă ai pus-o și iese foarte bine deci

H : - Am pus-o, dar doar cu un miliard că erau bani puțini și am 'amorfi să le dăm la fiecare câte ceva numai că toți is în aceeași situație în care-i băiatul ăsta.

U : - Am înțeles, am înțeles.

- H : - Bine. In regulă! Vorbim!"

Din conținutul discuției purtate de cei doi în data de 20.10.2009, ora 14.18.20 (filele 78-79 volum II dosar urmărire penală) rezultă că martorul H îi spune inculpatului U că își amintește că a propus ca pentru lucrările executate la Grădinița cu program prelungit L să fie alocat 1 miliard de lei, inculpatul U cerându-i acestuia să verifice dacă a făcut acest lucru, să „insiste” pe că „iese foarte bine deci tot”.

Ulterior, inculpatul U l-a mai sunat pe martorul H – în data de 27.10.2009, în data de 03.11.2009 (2 convorbiri) – pentru a se interesa despre data la care ar urma să intre banii, cerându-i acestuia să insiste ca banii pentru lucrările efectuate la Grădinița cu program prelungit L să fie achitați cu prioritate (filele 104, 118, 123 volum II dosar urmărire penală).

De asemenea, inculpatul U îi intermediază inculpatului Ș o întâlnire cu martorul H , întâlnire ca a avut loc la data de 06.11.2009, după cum rezultă din discuția telefonică purtată de inculpatul U cu martorul H (fila 134 volum II dosar urmărire penală).

Toate aceste convorbiri telefonice dovedesc demersurile făcute de inculpatul U la cererea inculpatului Ș pentru recuperarea banilor ce trebuiau achitați societății SC N SRL și infirmă atât susținerile inculpatului Ș , potrivit căruia nu i-a cerut inculpatului U să-l

ajute să-și recupereze banii), cât și pe cele ale inculpatului U , potrivit căruia nu a purtat discuții telefonice cu martorul H , pentru a-i cere acestuia să intervină pentru achitarea banilor aferenți lucrărilor la Grădinița cu program prelungit L , nici nu i-a facilitat inculpatului Ș întâlniri cu martorul H).

De asemenea, martorul H a arătat, atât în declarațiile date în fața instanței de fond, cât și în faza de urmărire penală, faptul că a avut întâlniri cu inculpatul Ș în cadrul cărora acesta i-a relatat problemele pe care le are pentru recuperarea banilor datorati de ISJ .

De asemenea, din conținutul convorbirilor telefonice interceptate în cauză, coroborate cu declarațiile martorului B rezultă că martorul H a fost cel care a condiționat virarea banilor de către ISJ către SC N SRL S de plata în favoarea P a unui procent de 3% din valoarea sumei de bani achitată.

Totodată, instanța de recurs reține că, la data de 09.12.2009 Guvernul României a emis Hotărârea de Guvern nr. 1531 privind finanțarea în anul 2009 din bugetul Ministerului Educației, Cercetării și Inovării a unor cheltuieli de capital pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat și alocarea unei sume din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzută în bugetul de stat pe anul 2009, pentru finanțarea unor cheltuieli de capital pentru autoritățile administrației publice locale la unități de învățământ preuniversitar de stat prin care s-a aprobat plata unor sume repartizate la unități de învățământ conform anexei, care face parte integrantă din Hotărârea de Guvern (în cuprinsul căreia la poziția 9 a fost cuprinsă și Grădinița cu program prelungit L cu suma de 100.000).

Anterior emiterii acestei hotărâri – în 08.12.2009 –, inculpatul U a sunat-o pe inculpata P pentru a o întreba dacă nu au intrat banii, aceasta spunându-i că banii „nu au ajuns încă”; din conținutul discuției telefonice purtată de cei doi rezultă că inculpatul U i-a reproșat inculpatei P că a afirmat că banii vor fi în cont luni – respectiv 07.12.2009, aceasta spunând că ea i-a spus „ce i-au spus și ei alții” (fila 175 volum II dosar urmărire penală).

Din conținutul aceleași convorbiri telefonice, rezultă că inculpatul U era ferm convins că banii vor fi alocați („U – Da, da oricum intră, deci asta, suma asta oricum intră”) motiv pentru care i-a cerut acesteia să-l anunțe și pe el când intră banii.

După emiteria hotărârii de guvern, inculpatul U a sunat-o de trei ori pe inculpata P – în 14.12.2009, în 15.12.2009 și în 16.12.2009 – pentru a se interesa dacă au fost trimiși banii alocați prin hotărâre, informându-l totodată și pe inculpatul Ș de conținutul acestor discuții (procesule-verbale de

interceptare a convorbirilor telefonice de la filele 189-202 volum II dosar urmărire penală).

La data de 24.12.2013 inculpata P a semnat dispoziția bugetară în baza căreia au fost virati banii alocați unor unități școlare din județul cuprinse în anexa nr. 1 a Hotărârii de Guvern, aspect comunicat de inculpatul U inculpatului Ș (fila 201 volum II dosar urmărire penală).

Anterior acestei date însă, la 22.12.2009, inculpatul U a fost sunat de martorul B al P, care i-a spus acestuia că martorul H a spus că nu se deblochează banii de către ISJ pentru lucrările de la Grădinița cu program prelungit L până când inculpatul Ș nu plătește la trezoreria P suma de 3.000 lei, reprezentând 3% din valoarea alocată prin hotărârea de guvern (filele 203-205 volum II dosar urmărire penală).

Această discuție a fost confirmată de martorul B, care, în declarațiile date, a arătat că în anul 2009, în urma unei discuții avută cu martorul H, l-a sunat pe inculpatul U pentru a-i cere acestuia să-l sune pe inculpatul Ș și să-i ceară să treacă pe la trezoreria partidului să achite 3% din contravaloarea unor lucrări din L, martorul H spunându-i că „inculpatul U știe mai multe”.

Aceste probe infirmă susținerea martorului H care a declarat că nu i-a cerut martorului B să-i transmită inculpatului Ș (prin intermediul inculpatului U) să plătească la partid 3% din contravaloarea lucrărilor.

În urma discuției purtate cu martorul B, inculpatul U l-a sunat pe inculpatul Ș, spunându-i că l-au sunat „ăștia” să-i spună că e ok, dar că trebuie îndeplinite niște condiții, condiții care nu se pot vorbi la telefon (este vorba evident de plata procentului de 3% din contravaloarea sumei achitate) (fila 207 volum II dosar urmărire penală).

În data de 23.12.2009 martorul B l-a sunat din nou pe inculpatul U pentru a se interesa de inculpatul Ș, ocazie cu care inculpatul U i-a spus că inculpatul Ș a fost de acord cu „condițiile” impuse „și treaba e ok”, interesându-se totodată când vor intra banii, martorul B spunându-i că banii vor intra în 24.12.2009, lucru care s-a și întâmplat.

Instanța de recurs, în acord cu instanța de apel, constată că probele administrate în cauză au dovedit cu certitudine vinovăția inculpatului Ș pentru comiterea infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, constând în aceea că, în cursul lunii decembrie 2009 a dat pentru P suma de 3.000 lei la solicitarea inculpatului U pentru care acesta să își exercite influența asupra inculpatei P, astfel

încât aceasta să facă plata sumei alocate pentru plata lucrării efectuate la Grădinița cu program prelungit L .

De asemenea, în cauză este dovedită fără echivoc și vinovăția inculpatului U pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută și pedepsită de art. 257 alineat 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000, constând în ceea ce , acesta a pretins de la inculpatul Ș suma de 3.000 lei (3% din contravaloarea lucrările) pentru P pentru a-și exercita influența asupra inculpatei P , pentru ca aceasta să facă plata pentru lucrarea efectuată de firma inculpatului Ș la Grădinița cu program prelungit L

Așadar, solicitarea inculpatului Ș privind achitarea sa, întrucât fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, este nefondată și urmează a fi respinsă.

2. În ceea ce privește solicitarea inculpatului Ș referitoare la aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit dispozițiilor art.5 Cod penal , deoarece consideră că dispozițiile noului Cod penal prevăd sancțiuni mai blânde pentru infracțiunea pentru care a fost condamnat, respectiv cumpărare de influență, se constată că nici acest motiv de recurs nu este fondat.

Potrivit dispozițiilor art. 5 Cod penal, în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea penală mai favorabilă, iar pentru a determina legea penală incidentă se impune a se analiza dacă fapta mai este incriminată de legea penală nouă și aceasta poate retroactivă, în sensul că este mai favorabilă cu privire la încadrarea juridică; caracterul unitar al dispozițiilor referitoare la pedeapsă și circumstanțe de individualizare în raport cu încadrarea juridică la momentul săvârșirii faptei și la data judecării recursului și instituțiile incidente în raport cu incriminarea sau sancțiunea (care agravează, atenuază sau înlătură răspunderea penală și limitele de pedeapsă).

Examinarea încadrării juridice dată faptei se impune pentru a se stabili dacă suntem în prezența unei dezincriminări, urmare abrogării unor texte de lege cât și sub aspectul situației premisă pentru analiza, în concret, a consecințelor privind regimul sancționator.

În ceea ce privește aplicarea legii penale mai favorabile, Înalta Curte constată că este în prezența situației prev. de art. 5 Cod penal, și anume, aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei.

Analizând recursurile declarate în cauză, Înalta Curte va reține că în examinarea legii incidente cu privire la acuzația formulată față de recurenții inculpați U și Ș , urmează să analizeze:

1. Influența modificărilor legislative cu privire la limitele maxime de pedeapsă din legile succesive și consecințele produse de acuzație cu privire la

sanctiune la data săvârșirii faptei și la data judecării recursului, cu precizarea că se va avea în vedere caracterul unitar al dispozițiilor referitoare la pedeapsă și circumstanțele de individualizare în raport de încadrarea juridică dată faptei;

2. Influența modificărilor legislative cu privire la limitele maxime de pedeapsă din legile succesive și consecințele produse de acuzație cu privire la sancțiune la data săvârșirii faptei și la data judecării recursului

Pentru a compara cele două legi Înalta Curte va analiza consecințele faptei în legea în vigoare la data săvârșirii ei (încadrarea juridică dată în rechizitoriu și sancțiunile ce decurg din incriminare) și consecințele faptei în urma intrării în vigoare a legii noi.

3. Influența modificărilor legislative cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii pentru care sunt acuzați.

Examinarea încadrării juridice data faptei ca urmare a situației tranzitorii este necesară atât pentru a verifica dacă abrogarea unor texte de lege este echivalentă cu o dezincriminare, cât și ca situație premisă pentru a face analiza în concret a consecințelor cu privire la sancțiune.

Pedeapsa decurge din norma care incriminează fapta. Unitatea dintre incriminare și pedeapsă exclude posibilitatea, în cazul legilor succesive, de a combina incriminarea dintr-o lege cu pedeapsa dintr-o altă lege. Aceeași unitate împiedică și combinarea dispozițiilor de favoare privitoare la circumstanțe agravante și atenuate, acestea participând în egală măsură la configurarea cadrului legal unitar pe baza căruia se stabilește incriminarea și se individualizează sancțiunea penală.

Pentru a compara cele două legi instanța trebuie să analizeze consecințele faptei în legea în vigoare la data săvârșirii ei (încadrarea juridică dată în rechizitoriu și sancțiunile ce decurg din incriminare) și consecințele faptei în urma intrării în vigoare a legii noi. Astfel, pentru a vedea cum este sancționată fapta în legea nouă, trebuie mai întâi să se stabilească dacă și cum anume este încadrată juridic acuzația în legea nouă.

Instanța va analiza influența modificărilor legislative strict cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii pentru care este acuzat inculpatul, având în vedere că, deși un text de lege cu aceeași denumire marginală se poate regăsi într-o altă lege, eliminarea unui element de care depindea caracterul penal doar pentru inculpat conduce la dezincriminarea faptei față de acesta.

Astfel, pentru a vedea cum este sancționată fapta în legea nouă, trebuie mai întâi să se stabilească dacă și cum anume este încadrată juridic acuzația în legea nouă.

Inculpatul Ș a fost condamnat la pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii prev. și ped. de art. 6¹ alin. 1 din Legea

nr.78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a, art. 76 lit. d Cod penal pentru infracțiunea de cumpărare de influență.

În baza art. 81 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicată inculpatului pe durata unui termen de încercare de 3 ani și 8 luni, stabilit conform art. 82 Cod penal.

Inculpatul U a fost condamnat la pedeapsa de 1 an și 10 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a rap. la art. 76 lit. d Cod penal.

În baza art. 81 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului U pe durata unui termen de încercare de 3 ani și 10 luni stabilit conform art. 82 Cod penal.

Conform art. 79 Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Art.5 se modifică și va avea următorul cuprins:

(1) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni de corupție infracțiunile prevăzute la art. 289-292 din Codul penal, inclusiv atunci când acestea sunt comise de persoanele prevăzute la art. 308 din Codul penal.

(2) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție infracțiunile prevăzute la art. 10-13.

(3) Dispozițiile prezentei legi sunt aplicabile și infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene prevăzute la art. 181-185, prin sancționarea cărora se asigură protecția fondurilor și a resurselor Uniunii Europene.

2. Art.6 se modifică și va avea următorul cuprins:

Infracțiunile de luare de mită, prevăzută la art. 289 din Codul penal, dare de mita, prevăzută la art. 290 din Codul penal, trafic de influență, prevăzută la art. 291 din Codul penal, și cumpărare de influență, prevăzută la art. 292 din Codul penal, se pedepsesc potrivit prevederilor acelor texte de lege. Dispozițiile art. 308 din Codul penal se aplică în mod corespunzător.

3. Art. 6¹ se abrogă.

4. Art.7 se modifică și va avea următorul cuprins:

Faptele de luare de mită sau trafic de influență săvârșite de o persoană care:

a) exercită o funcție de demnitate publică; b) este judecător sau procuror; c) este organ de cercetare penală sau are atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor; d) este una dintre persoanele prevăzute la art. 293 din Codul penal se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 289 sau 291 din Codul penal, ale cărei limite se majorează cu o treime.

Data fiind abrogarea art. 6¹ Legea nr. 78/2000 și incriminarea cumpărării de influență în art.292 Cod penal, instanța de recurs va compara conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de legea veche (Legea nr. 78/2000) față de conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzută de legea nouă (Codul penal). Comparația este necesară pentru a verifica incidența art. 4 Cod penal și art. 3 din Legea nr.187/2013, respectiv situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.

Comparația este necesară pentru a verifica incidența art.4 Cod penal și art.3 din Legea nr. 187/2013, respectiv situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.

Art. 6¹ din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție,

- Promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri ori alte foloase, direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

(2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă.

(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul infracțiunii prevăzute la alin. (1) se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazul prevăzut la alin. (2).

Art. 7 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție,

(3) Dacă infracțiunile prevăzute la art. 256 și 257 din Codul penal, precum și infracțiunile prevăzute la art. 6¹ și 8² din prezenta lege au fost săvârșite de una dintre persoanele menționate la alin. (1) și (2), maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani.

Art. 292 Cod penal în vigoare , cumpărarea de influență

(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul, direct ori indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar

acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

Art.257 alin. 1 și 2 Cod penal anterior, trafic de influență

- Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Art. 291 alin.1 și 2 Cod penal în vigoare, trafic de influență

(1) - Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

Abrogarea textelor de lege care au stat la baza acuzațiilor formulate în cauză nu este echivalentă cu dezincriminarea faptelor. Dezincriminarea operează *in rem* înlăturând răspunderea subiectului prin aceea că, *fapta* nu mai este prevăzută de legea penală, în timp ce modificarea textelor de lege incidente în cauză are în vedere o condiție care dădea faptei în legea veche un caracter calificat. La 01.02.2014, data abrogării normelor de la art.257 Cod penal a intrat în vigoare art.291 din Codul penal, care cuprinde toate elementele din acuzația pentru care a fost condamnat inculpatul.

Conținutul constitutiv al infracțiunii nu este modificat în noua reglementare.

Caracterul unitar al dispozițiilor referitoare la pedeapsă și circumstanțele de individualizare în raport de încadrarea juridică dată faptei.

Potrivit legii vechi, inculpatul § a fost condamnat la o pedeapsă de 1 an și 8 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de cumpărare de influență prev. și ped. de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a, art. 76 lit. d Cod penal, situată sub minimul special de 2 ani, care este același în ambele variante, însă cu 3 ani mai mică decât maximum pe legea veche care era de 10 ani, iar pe legea nouă, maximum este mai redus, fiind în cuantum de 7 ani.

Totodată, în favoarea inculpatului au fost reținute circumstanțe atenuante judiciare, prevăzute de art. 74 alin.1 lit. a Cod penal și art. 76 alin.1 lit. d Cod penal anterior, fiind valorificate exclusiv datele ce vizau persoana inculpatului, respectiv faptul că nu are antecedente penale, aflându-se la primul contact cu legea penală, având astfel o bună conduită anterior săvârșirii faptelor imputate.

Potrivit legii noi, asemenea circumstanțe atenuante referitoare la persoana inculpatului nu mai pot fi reținute, legea nouă prevăzând doar circumstanțe atenuante legate de fapta comisă.

Astfel, în conformitate cu art. 75 alin. (2) Cod penal, pot constitui circumstanțe atenuante judiciare eforturile depuse de infractor pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii și împrejurările legate de fapta comisă care diminuează gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.

Așadar, în situația aplicării dispozițiilor noului Cod penal, circumstanțele atenuante prevăzute de art. 74 alin.1 lit. a Cod penal și art. 76 alin.1 lit. d Cod penal anterior, reținute de instanțele anterioare în favoarea inculpatului, nu mai pot produce efecte, în sensul coborârii pedepsei sub minimul prevăzut de lege pentru infracțiunea de cumpărare de influență, întrucât nu mai au corespondent în dispozițiile art. 75 Cod penal, referitoare la circumstanțele atenuante.

Sub aspectul modalității de executare a pedepsei, instanța de recurs relevă următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.15 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 :

„Măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal”.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol "Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

În cazul în care instanța are de comparat dispozițiile referitoare la suspendarea condiționată din reglementarea anterioară cu cele privitoare la amânarea aplicării pedepsei, se impune concluzia potrivit căreia legea veche este lege mai favorabilă.

Reglementarea din art. 81 și urm. Cod penal anterior este mai favorabilă și prin prisma condițiilor de acordare, în sensul că nu există limită legală a pedepsei pentru aplicabilitatea ei, limita pedepsei corect aplicată pentru o infracțiune este mai ridicată, antecedentele care constituie impediment la acordare sunt mai restrânse, obligațiile de pe durata termenului de încercare sunt mai puține.

În consecință, legea penală mai favorabilă inculpatului § este vechea reglementare penală și nu se impune admiterea recursului pe acest aspect.

Conținutul constitutiv al infracțiunii nu este modificat în noua reglementare.

În ceea ce privește caracterul dispozițiilor referitoare la pedeapsă și circumstanțele de individualizare în raport de încadrarea juridică dată faptei, Înalta Curte constată că :

Potrivit legii vechi, inculpatul U. a fost condamnat de o pedeapsă de 1 an și 10 luni închisoare , situată sub minimul special de 2 ani, care este același în ambele variante, însă cu 3 ani mai mică decât maximum pe legea veche care era de 10 ani, iar pe legea nouă, maximum este mai redus, fiind în cuantum de 7 ani.

Potrivit dispozițiilor art. 257 Cod penal, traficul de influență se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 10 ani, iar potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 3 din Legea nr.78/2000 dacă infracțiunea de trafic de influență a fost săvârșită de o persoană, care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, respectiv față de una dintre persoanele mai sus arătate sau față de un funcționar cu atribuții de control, maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani.

Raportat la data comiterii faptei (decembrie 2009), în vigoare era Legea nr.78/2000, care prevedea în art.7 alin.3 că infracțiunile de primire de foloase necuvenite și trafic de influență, dacă au fost săvârșite de una dintre persoanele menționate în alin.1 și 2, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art.256 din Codul penal, respectiv la art.257 din Codul penal, al cărui maxim se majorează cu 2 ani, pedeapsa fiind de la 2 la 12 ani închisoare .

Dispozițiile art.7 din Legea nr.78/2000 au fost modificate prin Legea nr.187 din 24.10.2012, în sensul că limitele de pedeapsă se majorează cu o treime, pedeapsa fiind în prezent pentru infracțiunea de trafic de influență între 2 ani și 8 luni închisoare și 9 ani și 4 luni închisoare, raportat la pedeapsa de la 2 la 7 ani închisoare prevăzută de art.291 Cod penal.

Față de modificările succesive ale dispozițiilor art.7 din Legea nr.87/2000, se apreciază că legea penală mai favorabilă privind pe inculpatul U este legea în vigoare la data comiterii faptei, întrucât minimul special a rămas la 2 ani închisoare și nu cel de 2 ani și 8 luni închisoare existent în prezent.

Totodată, în favoarea inculpatului au fost reținute circumstanțe atenuante judiciare, prevăzute de art. 74 alin.1 lit. a Cod penal și art. 76 alin.1 lit. d Cod penal anterior, fiind valorificate exclusiv datele ce vizau persoana inculpatului, respectiv faptul că nu are antecedente penale, aflându-se la primul contact cu legea penală, având astfel o bună conduită anterior săvârșirii faptelor imputate.

Potrivit legii noi, asemenea circumstanțe atenuante referitoare la persoana inculpatului nu mai pot fi reținute, legea nouă prevăzând doar circumstanțe atenuante legate de fapta comisă.

Astfel, în conformitate cu art. 75 alin. (2) Cod penal, pot constitui circumstanțe atenuante judiciare eforturile depuse de infractor pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii și împrejurările legate de fapta comisă care diminuează gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.

Așadar, în situația aplicării dispozițiilor noului Cod penal, circumstanțele atenuante prevăzute de art.74 alin.1 lit. a Cod penal și art. 76 alin.1 lit. d Cod penal anterior, reținute de instanțele anterioare în favoarea inculpatului, nu mai pot produce efecte, în sensul coborârii pedepsei sub minimul prevăzut de lege pentru infracțiunea de cumpărare de influență, întrucât nu mai au corespondent în dispozițiile art. 75 Cod penal, referitoare la circumstanțele atenuante.

Sub aspectul modalității de executare a pedepsei, instanța de recurs relevă următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.15 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 :

„Măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal”.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol "Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

În cazul în care instanța are de comparat dispozițiile referitoare la suspendarea condiționată din reglementarea anterioară cu cele privitoare la amânarea aplicării pedepsei, se impune concluzia potrivit căreia legea veche este lege mai favorabilă.

Reglementarea din art. 81 și urm. Cod penal anterior este mai favorabilă și prin prisma condițiilor de acordare, în sensul că nu există limită legală a pedepsei pentru aplicabilitatea ei, limita pedepsei corect aplicată pentru o infracțiune este mai ridicată, antecedentele care constituie impediment la acordare sunt mai restrânse, obligațiile de pe durata termenului de încercare sunt mai puține.

În concluzie, pentru inculpatul U legea mai favorabilă este legea veche, în cauză nefiind incidente dispozițiile art.5 Cod penal.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte constată că recursurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea** și de inculpații U și Ș sunt nefondate și în conștiință, în conformitate cu dispozițiile art.385¹⁵ pct. 1 lit. b Cod procedură penală anterior le va respinge ca atare.

Conform art.275 alin.3 Cod procedură penală, recurenții inculpați U și Ș vor fi obligați la plata sumelor de câte 250 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care sumele de câte 50 lei, reprezentând onorariul parțial convenit apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, se vor avansa din fondul Ministerului Justiției.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea recursului declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea** rămân în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge ca nefondate recursurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea** și inculpații U și Ș împotriva deciziei

penale nr.75/A din 06 iunie 2013 pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind și pe inculpata P

Obligă recurenții inculpați U și Ș la plata sumelor de câte 250 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care sumele de câte 50 lei, reprezentând onorariul parțial convenit apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, se vor avansa din fondul Ministerului Justiției.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 27 martie 2014.

WWW.JURL.RO